

Borys Grinchenko Kyiv Metropolitan University

**Faculty of Romance and Germanic Philology
Linguistics and Translation Department**

**Translation project:
The Incandescent by Emily Tesh**

**Перекладацький проєкт: переклад книги Емілі Теш
«The Incandescent»**

BA paper

Kseniia Havrylovska
PERb-1-22-4.0d

Цим підписом засвідчую, що
подані на захист рукопис та
електронний документ є ідентичні
03.06.2026

Research adviser:
S. Merkulova, Ph.D.

Kyiv – 2026

Abstract

The BA paper is a translation project dedicated to Emily Tesh's novel *The Incandescent*, written in magical realism. The goal is to analyze translation techniques used to recreate the novel's stylistic expressiveness and cultural phenomena for Ukrainian readers. The work includes an introduction, translation (Chapter 1), analytical commentary (Chapter 2), conclusions, and appendices. The research explores challenges like rendering stylistic devices and specific thematic concepts. The project contains quantitative data: the source text of 9,460 words (54,283 characters) was rendered into a target text of 8,541 words (54,292 characters), comprising 33 pages of translation and 16 pages of commentary.

Key words: Emily Tesh, literary translation, magical realism, translation techniques.

Анотація

Бакалаврська робота є перекладацьким проєктом за романом Емілі Теш «*The Incandescent*» у жанрі магічного реалізму. Мета роботи — аналіз перекладацьких трансформацій для відтворення стилістичної виразності твору українською мовою. Структура містить вступ, переклад (Розділ 1), аналітичний коментар (Розділ 2), висновки та додатки. Досліджено відтворення стилістичних засобів та специфічних концептів. Практична значущість підтверджена кількісними показниками: оригінал обсягом 9460 слів (54283 знаки) перекладено текстом на 8541 слово (54292 знаки), що охоплює 33 сторінку перекладу та 60 сторінок аналітичного коментаря.

Ключові слова: Емілі Теш, художній переклад, магічний реалізм, перекладацькі техніки.

Contents

Introduction.....	4
Chapter 1. Translation of <i>The Incandescent</i> by Emily Tesh.....	5
Chapter 2. Challenging of Rendering Stylistic Expressiveness of Magical Realism into Ukrainian: The Case of <i>The Incandescent</i> by Emily Tesh.....	37
2.1 The <i>Incandescent</i> by Emily Tesh: Book description.....	37
2.2 Expressiveness of magical realism in <i>The Incandescent</i> by Emily Tesh.....	37
2.3 Rendering literary devices of magical realism in <i>The Incandescent</i> into Ukrainian	42
Conclusions.....	50
References	51
Appendices.....	52

Introduction

Literary style plays a major role in choosing a book. Novels featuring magical realism have gained immense popularity among readers by blending the real world with magical elements. Readers can relate to the novel's plot because it takes place in a completely realistic world. In Emily Tash's novel **The Incandescent**, the technique of magical realism is particularly well-executed. Such novels also captivate readers with their plots and plot twists.

They keep readers on the edge of their seats until the very end, allowing them to experience the story firsthand and empathize with the characters. The ending finally provides answers to the questions and a satisfying conclusion.

People often choose such books to read because they allow them to experience the characters' emotions, the atmosphere, and the events firsthand, and, thanks to the vivid descriptions, to form a portrait of the protagonist.

Magical realism is a genre of contemporary fiction in which a limited number of **fantastic elements appear within a preponderantly realistic narrative* (p. 768 - Routledge Encyclopedia of Narrative Theory). It is an intriguing theme for many readers. The book also features detailed descriptions and intertextuality, which provides more opportunities for the imagination and for recreating specific scenes from the book in one's mind.

Stylistics have been applied and translated to make it easier for readers to absorb the information presented in the book. There is also an inverted concept of archangels—the book features archdemons

The object of our study is the expressiveness of magical realism in *The Incandescent* by Emily Tesh.

Subject of our study is considering linguistic phenomenon of *The Incandescent* and literary devices creating magic in the real world created by the author as well as the reproduction of magical realism in *The Incandescent* through translation techniques.

The goal of this project is to analyze translation techniques applied to recreate expressiveness of magical realism in the book *The Incandescent* to the target audience.

To achieve this goal, the following tasks were set:

1. To provide translation of the book considering its genre and style;
2. To analyze magical realism as a genre of the book and its stylistic expressiveness;
3. To identify ways to convey magical realism into Ukrainian;
4. To summarize main translation techniques used in the process of translation.

Research material: the book "The Incandescent" by Emily Tesh and provided translation of a part of the book into Ukrainian.

The work is composed of an introduction, a translation section, an analysis of particular textual aspects and their translation, and conclusions. The translation project includes 33 pages of translated text and 16 pages of translator's commentary and analysis. The source text contains 9,460 words and 54,283 characters with spaces, while the target text translation comprises 8,541 words and 54,292 characters with spaces.

Chapter 1. Translation of *The Incandescent* by Emily Tesh

SL Text

chapter eight
INCURSION

Invocation was Walden's magical specialty and her life's great passion. She was an expert in creating tiny and tightly contained demonic incursions, overlaps between the mundane and demonic planes, in order to conduct her carefully managed trade: pieces of mundane existence, which could be as small as the vibrations in the air she breathed, in exchange for a demon's effortless facility with magic, the stuff that was as natural and intrinsic to their existence as water to fish. Incursions were by nature unstable and temporary. A single incursion ought to be just big enough to allow one demon of predictable size to travel from one plane to the other for a very short period of time, without gaining any foothold in material existence beyond a temporary reification. But 'ought' was doing a lot of work in that sentence; 'ought' was about expert practice and effective risk management. The truth was that there were ways to make bigger incursions, and to have them last longer. These were mostly very expensive in raw materials, beyond the reach of any individual magician who was not personally a billionaire—and also, of course, insanely dangerous and highly regulated. But Walden had seen one such mega-incursion, created under controlled conditions in a lab in the Arizona desert, which had been going for nearly forty years.

This incursion—a critical incursion, with a demon in control—was shaping up to be bigger than the one in Arizona. But then, Old Faithful was bigger than anything anyone had ever dared summon for mere research purposes. The archdemon that had been going for Will must have been a secondary scavenger. Walden saw a few others about the same size as she made her way through School House, as well as plenty of smaller imps feeding on the

TL Translation

розділ восьмий
ВТОРГНЕННЯ

Заклинання були магічною спеціалізацією Волден і великою пристрасстю її життя. Вона була експертом у створенні крихітних і чітко обмежених демонічних вторгнень, перетинів між повсякденним і демонічним світами, щоб вести свою ретельно організовану торгівлю: шматочки повсякденного існування, які могли бути такими ж маленькими, як вібрації в повітрі, яким вона дихала, в обмін на легку для демонів магію, яка була для них такою ж природною і невід'ємною частиною їхнього існування, як вода для риб. Вторгнення за своєю природою були нестабільними і тимчасовими. Одне вторгнення повинно бути достатньо великим, щоб дозволити одному демону передбачуваного розміру перейти з одного плану в інший на дуже короткий проміжок часу, не отримуючи жодної опори в матеріальному існуванні, крім тимчасової реіфікації. Але «повинно» в цьому реченні мало велике значення; «повинно» стосувалося експертної практики та ефективного управління ризиками. Правда полягала в тому, що існували способи зробити вторгнення більшими і тривалішими. Вони були здебільшого дуже дорогими в сировині, недоступними для будь-якого окремого мага, який не був особисто мільярдером, а також, звичайно, шалено небезпечними і суворо регульованими. Але Волден бачила одне таке мега-вторгнення, створене в контрольованих умовах у лабораторії в пустелі Арізони, яке тривало майже сорок років.

Це вторгнення — критичне вторгнення, контрольоване демоном — обіцяло бути більшим, ніж те в Арізоні. Але ж і Вірний Старий був більшим, ніж будь-що, що хтось коли-небудь наважувався викликати для суто дослідницьких цілей. Архідемон, який переслідував Вілла, мабуть, був другорядним хижаком. Волден побачила ще кількох таких самих розмірів, коли пробиралася через Школу, а також безліч менших імтів, які харчувалися побутовою електронікою і насолоджувалися

household electronics and delighting in the unexpected treat. There was nothing larger. Anything big enough to present a challenge to Old Faithful was also smart enough not to pick a fight with it.

In a peculiar backwards way, Old Faithful was an asset to Chetwood. They had far fewer serious demon problems than a school full of underage magicians should, because the one higher demon they did have was so huge and so terrifying that it had scared off all the competition. And, in turn, Old Faithful was so big that the everyday half-trained magic of schoolchildren was barely enough to tempt it. It lay quiescent, uninterested, lazy: a great white shark swimming among the little fish, unwilling to waste effort on anything less than a plump and juicy seal.

Unfortunately, a pair of talented sixth formers fit the demonic definition of 'juicy seal' almost perfectly.

Walden, under the barrier of her glowing white shield, tried to move quickly. The physical geography of School House, which she knew well, was of limited help. She made it back to the kitchen, but could not find the staircase which she knew ought to be there. She only had two hours.

"Think, Saffy," she muttered aloud when she felt herself starting to panic.

Silence. And in that silence, another sound: a series of treble yelps and whimpers, and a regular swish and crack.

It took a moment for Walden to understand that she was hearing the sound of a child being beaten with a cane. Horrific. But she went towards the noise, because it was what she had. She found herself walking through a wall which, come to think of it, must have been put up when the kitchen was last remodelled, and into a room that no longer existed: a wood panelled teacher's office out of a history book, rather like Walden's own. Next to the desk, the phantom figure of some sadistic Victorian schoolmaster was caning a boy whose age Walden could only place as 'too young for secondary school'—perhaps eight or nine. Chetwood had been

несподіваним частуванням. Більших істот не було. Все, що було достатньо великим, щоб кинути виклик Вірний Старий, було також достатньо розумним, щоб не вступати з ним у бій.

У своєму дивному, зворотньому сенсі Вірний Старий був надбанням Четвуда. У них було набагато менше серйозних проблем з демонами, ніж у школі, повній неповнолітніх магів, тому що єдиний вищий демон, який у них був, був настільки величезним і настільки жахливим, що відлякував усіх конкурентів. А Вірний Старий, у свою чергу, був настільки великим, що щоденної напівтренуваної магії школярів ледь вистачало, щоб спокусити його. Він лежав нерухомо, байдужий, ледачий: велика біла акула, що плаває серед маленьких рибок, не бажаючи витратити сили на щось менше, ніж пухкий і соковитий тюлень.

На жаль, двоє талановитих шестикласників майже ідеально відповідали демонічному визначенню «соковитого тюленя».

Волден, під захистом свого сяючого білого щита, намагалася рухатися швидко. Фізична географія Шкільного будинку, яку вона добре знала, була обмеженою допомогою. Вона повернулася до кухні, але не могла знайти сходи, які, як вона знала, мали бути там. У неї було лише дві години.

— Думай, Саффі, — пробурмотіла вона вголос, коли відчула, що починає панікувати.

Тиша. І в цій тиші — інший звук: серія високих викриків і схлипів, а також регулярне свистяче і тріскуче звучання.

Волден знадобилася хвилина, щоб зрозуміти, що вона чує звук, як дитину б'ють палицею. Жахливо. Але вона пішла в бік шуму, бо це було все, що вона мала. Вона виявила, що йде крізь стіну, яка, якщо подумати, мабуть, була зведена під час останнього ремонту кухні, і потрапила в кімнату, якої більше не існувало: обшитий деревом кабінет вчителя з історії, схожий на кабінет самої Волден. Біля столу примарна постать якогось садистського вікторіанського вчителя біла палицею хлопчика, вік якого Волден могла визначити лише як «занадто молодий

offering a complete education for young magicians since the fourteenth century. At one point, it had accepted pupils as young as five.

She murmured a variation on the standard banishment and sent it towards the apparition with a sharp gesture. The schoolmaster disintegrated. Hard to guess what it had been. An imp latching onto a memory of strong emotion was more likely than a true ghost.

The little boy pulled up his flannel shorts. His legs were pale and knobby-kneed. He had not been affected by the banishment. “Hello,” Walden said, before remembering that no one had greeted people that way before the invention of the telephone. “I mean—good evening.”

No reply. The child started walking away from her.

“Wait!” Walden said, and took a few steps after it.

They seemed to have been steps in time. The boy grew into adulthood before her eyes. His hair was turning grey by the time Walden recognised him from the oil portrait hanging in the school hall. He was the doomed Headmaster from 1926. “Mr Merringham?” she tried. “Rodney Merringham?”

“They sent a witch?” said Merringham. “I beg your pardon; a lady magician.” The correction was one that would have mattered a great deal in the 1920s, Walden seemed to remember. The contemporary definition of ‘witch’ varied depending on who you asked: possibilities included the straightforwardly sexist ‘female magical criminal,’ the fairly disrespectful ‘non-academic practitioner’—by that definition, Kenning was a witch, though Walden would never have used the word that way—and of course the defiant ‘academic magician with strong feminist views.’ Roz had called herself a witch for a while. Walden herself had never really got on with the term.

для середньої школи» — можливо, вісім або дев'ять років. Четвуд пропонував повну освіту для молодих магів з чотирнадцятого століття. У якийсь момент він приймав учнів віком від п'яти років.

Вона прошепотіла варіацію стандартного заклинання вигнання і різким жестом направила його на привида. Шкільний вчитель розпався. Важко було вгадати, що це було. Імовірніше, це був імп, який чіплявся за спогад про сильні емоції, ніж справжній привид.

Хлопчик підтягнув фланелеві шорти. Його ноги були блідими і з випуклими колінами. Вигнання на нього не подіяло. — Привіт, — сказала Волден, а потім згадала, що до винаходу телефону ніхто так не вітався. — Тобто... добрий вечір.

Відповіді не було. Дитина почала відходити від неї.

— Зачекай! — сказала Волден і зробила кілька кроків за ним.

Здавалося, що це були кроки в часі. Хлопчик на її очах перетворився на дорослого чоловіка. Його волосся посивіло до того часу, як Волден впізнала його з портрета, що висів у шкільному холі. Це був приречений директор школи з 1926 року.

— Містер Меррінгем? — спробувала вона. — Родні Меррінгем?

— Вони послали відьму? — сказав Меррінгем. — Вибачте, магічку. — Волден здавалося, що це виправлення мало б велике значення в 1920-х роках. Сучасне визначення слова «відьма» варіювалося залежно від того, кого ти запитував: серед можливих варіантів були відверто сексистське «жінка-злочинниця, що володіє магією», досить зневажливе «неакадемічна практикуюча» — за цим визначенням Кеннінг була відьмою, хоча Волден ніколи не вживала це слово в такому значенні — і, звичайно, зухвале «академічна чарівниця з сильними феміністичними поглядами». Роз деякий час називала себе відьмою. Сама Волден ніколи не сприймала цей термін.

Merringham was peering anxiously at Walden through gold-rimmed spectacles. He wore a black academic gown over a threadbare suit. His voice had had a blurred and distant quality, like listening to a poor-quality recording from long ago. “I need to get up to the tower,” Walden said, watching him carefully. This one, she thought, was a ghost. Merringham had been dead for a century. But some part of him lingered, imprinted in the magic of the demonic plane where he’d died.

“We can’t have it threatening our boys,” Merringham said.

“Indeed not. The tower, Mr Merringham?”

“Death, the Fool, the Ten of Swords, the Tower. A poor prospect, very poor. But we can’t have it threatening our boys.”

Divination, once held to be the fourth arcane discipline—invocation, evocation, instantiation, divination—was totally discredited; a dead science, like its kinsman astrology. Even a century ago it had been on its last legs.

“Please, Mr Merringham,” Walden said, “do you know the way up?”

Something in her tone made him frown. “Women,” he said, “are too emotional to truly master magic. It is essentially a manly pursuit—like cricket.”

Absolutely no point having an outdated argument with a confused ghost. “I’m sure you’re right, Mr Merringham,” said Walden. “There’s a boy trapped in the tower. How do we get up there?”

That got the ghost’s attention. “Can’t have it threatening our boys,” he said again. Ghosts were not Walden’s area at all, but she rather thought he was stuck on that idea, skipping and repeating like the ancient recording he resembled. “This way, young lady.”

You died in your forties. You’ve got ten years on me, if that, Walden thought. But she took her grandmother’s owl brooch

Меррінгем тривожно дивився на Волден через окуляри в золотій оправі. Він був одягнений у чорну академічну мантию поверх поношеного костюма. Його голос був нечітким і віддаленим, наче слухаєш неякісний запис з далекого минулого. — Мені треба піднятися на вежу, — сказала Волден, пильно дивлячись на нього. Вона подумала, що цей чоловік — привид. Меррінгем помер століття тому. Але частина його залишилася, закарбувавшись у магії демонічного виміру, де він загинув.

— Ми не можемо дозволити, щоб це загрожувало нашим хлопцям, — сказав Меррінгем.

— Дійсно, не можемо. Вежа, містере Меррінгем?

— Смерть, Дурень, Десятка мечів, Вежа. Погані перспективи, дуже погані. Але ми не можемо дозволити, щоб це загрожувало нашим хлопцям.

Ворожіння, яке колись вважалося четвертою таємною дисципліною — заклинання, виклик, інстанціювання, ворожіння — було повністю дискредитоване; мертва наука, як і її родичка астрологія. Навіть століття тому вона була на межі зникнення. — Будь ласка, містере Меррінгем, — сказала Волден, — ви знаєте, як піднятися нагору?

Щось у її тоні змусило його нахмуритися. — Жінки, — сказав він, — занадто емоційні, щоб по справжньому оволодіти магією. Це, по суті, чоловіче заняття — як крикет.

Не було жодного сенсу вести застарілу суперечку з розгубленим привидом. — Я впевнена, що ви праві, містере Меррінгем, — сказала Волден. — У вежі застряг хлопчик. Як нам туди піднятися?

Це привернуло увагу привида. — Не можна, щоб він загрожував нашим хлопцям, — повторив він. Привиди зовсім не були сферою інтересів Волден, але вона вирішила, що він зациквився на цій ідеї, повторюючи її, наче старовинний запис, на який він був схожий. — Сюди, молода леді.

« Ви померли в сорокарічному віці. Ви на десять років старші за мене, якщо не більше », — подумала Волден. Але вона дістала з кишені

out of her skirt pocket. She jammed it pin-first into the wall, with some force, and looped a spell around it to make sure it stayed firm. When she let it go, the enamelled owl was shining with pale golden light: a beacon, to mark the way back.

Walden followed the ghost.

This was definitely not the present-day School House. The staircases groaned and sagged underfoot in a way that spoke to terrible rottings and splinterings in the dark below the floorboards. Todd Cartwright would have been appalled. And although it was hard to see detail through the greasy fog of the demonic plane, the rooms here seemed much smaller and darker than the light and airy house that Ebele ran now. Walden at one point caught a glimpse of a wall-fitted gas sconce. Occasional figures moved through the fog; imps latched onto echoes of emotion, perhaps, like the schoolmaster she'd dismissed. Boys, mostly. Chetwood had been a single-sex establishment until 1963.

The sobbing was hardest to bear. It rose and fell, and the timbre varied, though it tended towards the treble. Boarding schools nowadays prided themselves on being homes away from home for your darling offspring, all life and fun and well-resourced pastoral support teams. In the nineteenth century, 'pastoral' meant poems about sheep. Walden followed Merringham's ghostly figure through spartan dormitories with glitters of frost on the insides of clouded windowpanes. The stifled whimpers of unhappy children echoed in her ears. She reflected in passing on how much history had been made by men presumably suffering from the aftereffects of traumatic childhood neglect.

A welcome stretch of relief came when Merringham's ghost led her across a silent space which seemed to be the long-lost kitchen garden from School House's pre-Victorian incarnation. A bit peculiar, since by that point they'd climbed several flights of stairs, but Walden caught a trace of lavender scent and saw a knee-level motion in the fog which might have been the suggestion of a

спідниці брошку у вигляді сови, що належала її бабусі. Вона з силою встромила її шпилькою в стіну і наклала на неї заклинання, щоб вона міцно трималася. Коли вона відпустила її, емальована сова сяяла блідо-золотим світлом: маяком, що вказував шлях назад.

Волден пішла за привидом.

Це точно не була сучасна Школа. Сходи скрипіли і прогиналися під ногами, наче свідчачи про жахливе гниття і розколювання в темряві під підлогою. Тодд Картрайт був би вражений. І хоча через маслянистий туман демонічного виміру було важко розгледіти деталі, кімнати тут здавалися набагато меншими і темнішими, ніж світлий і просторий будинок, яким зараз керувала Ебеле. Валден в якийсь момент помітила настінний газовий світильник. Іноді крізь туман промайнули фігури; імпи чіплялися за відгомони емоцій, можливо, як шкільний вчитель, якого вона звільнила. Здебільшого хлопці. Четвуд був одностатевим закладом до 1963 року.

Найважче було витримати ридання. Воно то посилювалося, то слабшало, а тембр змінювався, хоча переважно був високим. Сучасні інтернати пишаються тим, що є домівкою для ваших улюблених дітей, де панує життя, веселощі та добре оснащені пасторальні команди підтримки. У XIX столітті «пасторальний» означав вірші про овець. Волден слідувала за примарною постаттю Меррінгема через спартанські спальні з блиском інею на внутрішній стороні затуманених шибок. Приглушені схлипи нещасних дітей лунали в її вухах. Вона мимохідь замислилася над тим, скільки історії було створено чоловіками, які, ймовірно, страждали від наслідків травматичного дитячого нехтування.

Приємне полегшення настало, коли привид Меррінгема повів її через тиху місцевість, яка, здавалося, була давно втраченим кухонним садом з довікторіанської епохи Школи. Це було трохи дивно, оскільки до того моменту вони піднялися на кілька поверхів сходами, але Волден відчула легкий аромат лаванди і побачила в тумані рух на рівні колін, який міг нагадувати курку. «Я повинна робити нотатки», подумала вона. Критичні вторгнення були маловивченими, головним

chicken. I ought to be taking notes, she thought. Critical incursions were poorly understood, mainly because they were very dangerous and everyone tried to make sure they never happened. Attempts to simulate a crisis like this took place in areas where no one lived, or wanted to live. But School House's long history was casting its shadow over the demonic plane here.

Eventually, a doorway became visible through the fog from a distance. Painted on it in lines of white light was the intricate shape of an incursion ward. Not an old one either. Walden knew what modern spellwork looked like. She only became more certain as Merringham led her closer. She'd marked enough of Nikki's homework to recognise her handwriting.

"I can go no further," Merringham said when they reached the door. Walden was startled again by his blurred and distant voice, by his accent with the clipped consonants of long-ago BBC announcers. "I rather think I must have failed. Did I fail?"

Walden looked at the ghost, academic gown and bad suit, gold-rimmed spectacles and greying hair. The plaque in the school chapel and the painting in the hall were all that remained in the world of this man. He had left so slight a mark on history that she doubted he even had a Wikipedia page. His brow was furrowed, his mouth anxious and sad.

And what more will remain of me, she thought, when this is all over?

A photo, rather than an oil painting. The visiting photographer had been in a hurry at the end of a long day slogging through all Year Seven. The image on Walden's staff ID wasn't even a nice picture.

One thing you learned, as a teacher: it was very seldom helpful, or kind, to lie to a person about themselves. They usually knew you were lying. It never made them feel better.

"I'm afraid you did fail, Mr Merringham," she said.

"I had the most rotten teachers, as a boy," said Merringham.

чином тому, що вони були дуже небезпечними і всі намагалися переконатися, що вони ніколи не відбудуться. Спроби імітувати таку кризу відбувалися в районах, де ніхто не жив і не хотів жити. Але довга історія Шкільного будинку кидала свою тінь на демонічний план тут.

Зрештою, крізь туман здалеку стало видно двері. На ньому білим світлом було намальовано складну форму захисного заклинання від вторгнень. І не старого. Волден знала, як виглядають сучасні заклинання. Вона лише ще більше переконалася в цьому, коли Меррінгем підвів її ближче. Вона перевірила достатньо домашніх завдань Ніккі, щоб впізнати її почерк.

— Далі я не можу йти, — сказав Меррінгем, коли вони дісталися до дверей. Волден знову здивувалася його розмитому і віддаленому голосу, його акценту з укороченими приголосними, як у давніх дикторів BBC. — Я думаю, що, мабуть, я провалився. Я провалився?

Волден подивилася на привида в академічній мантиї та поганому костюмі, в окулярах в золотій оправі та з сивим волоссям. Меморіальна дошка в шкільному каплиці та картина в холі — це все, що залишилося від цього чоловіка у світі. Він залишив настільки незначний слід в історії, що вона сумнівалася, чи є у нього навіть сторінка у Вікіпедії. Його чоло було зморшкувате, а рот — тривожним і сумним.

«А що залишиться від мене», — подумала вона, — «коли все це закінчиться?»

Фотографія, а не олійний портрет. Фотограф, який приїжджав у гості, поспішав наприкінці довгого дня, провівши весь сьомий рік навчання. Зображення на посвідченні співробітника Волден навіть не було гарним.

Як вчитель, ти навчився одного: дуже рідко буває корисно або добрим брехати людині про неї саму. Зазвичай вони знають, що ти брешеш. Це ніколи не покращує їхнього настрою.

— Боюся, що ви провалилися, містере Меррінгем, — сказала вона.

“I wanted to be a good teacher, that’s all.”

“You were,” Walden said, feeling it was true, though she could not know. She had never seen him in a classroom.

“It seemed like the least I could do,” said the ghost. “We can’t have it threatening our boys.”

The incursion ward shone brightly on the door, reversed. It was painted on the other side. Its light made it hard to read the childish plaque that said, in pink bubble letters, NICOLA’S ROOM.

“I’ll take it from here, Mr Merringham,” Walden said. “Thank you for your help.”

The ghost faded away. The outline of its body became part of the shapes and shadows of the landing. Walden stood at the top of the stairs in the present-day School House’s tower. She had not been back here in twenty years. Opposite the door with Nikki’s name and the incursion ward, another door hung open, revealing through a thin layer of magical fog the detritus of teenage boy—scattered hoodies, forgotten plates, a gaming console. No sign of Mathias himself.

Walden found herself praying—oh God oh God please—as she tried the door of Nikki’s room. No atheists in foxholes.

The door would not open.

It was not the incursion ward preventing Walden from entering. A badly drawn or overgeneralised ward might accidentally exclude humans as well as demons, but this one was written with Nikki’s characteristic precision and verve. The identity clause directing it against any unwelcome demon was perfect to the last dot and curve. There was nothing to find fault with at all, in fact, except that there was not enough power in it to present a serious barrier to anything larger than an eighth-order archdemon. Even that was a lot of power for a sixth former.

— У дитинстві я мав найгірших вчителів, — сказав Меррінгем. — Я просто хотів бути хорошим вчителем, ось і все.

— Ви були, — сказала Волден, відчуваючи, що це правда, хоча вона не могла цього знати. Вона ніколи не бачила його в класі.

— Це здавалося найменшим, що я міг зробити, — сказав привид. — Ми не можемо дозволити, щоб це загрожувало нашим хлопцям.

Захисний бар’єр яскраво світився на дверях, перевернутий. Він був намальований з іншого боку. Його світло заважало прочитати дитячу табличку з рожевими буквами, на якій було написано: «КІМНАТА НІКОЛИ».

— Я займуся цим, містере Меррінгем, — сказала Волден. — Дякую за допомогу.

Привид зник. Контури його тіла стали частиною форм і тіней сходів. Волден стояла нагорі сходів у вежі сучасної школи. Вона не була тут двадцять років. Навпроти дверей з ім’ям Ніккі та захисним заклинанням від вторгнення були відкриті інші двері, за якими крізь тонкий шар магічного туману виднілися залишки підліткового життя — розкидані худі, забуті тарілки, ігрова приставка. Самого Матіаса не було видно.

Волден почала молитися — о Боже, о Боже, будь ласка — коли пробувала відчинити двері кімнати Ніккі. У окопах немає атеїстів.

Двері не відчинялися.

Це не захисне закляття заважало Волден увійти. Погано намальоване або надто узагальнене закляття могло випадково виключити як людей, так і демонів, але це було написано з характерною для Ніккі точністю та енергією. Ідентифікаційна фраза, спрямована проти будь-якого небажаного демона, була досконала до останньої крапки та кривої. Насправді, в ньому не було нічого, до чого можна було б причепитися, крім того, що в ньому не було достатньо сили, щоб стати серйозною перешкодою для чогось більшого, ніж архідемон восьмого порядку. Навіть це було великою силою для шестикласника.

Mathias was in there too. He had to be. Nikki could not have put that much force into a ward alone.

So something else was barring Walden's way.

She frowned at the door. It took her a few seconds to spot the subtle, smoky shapes of demonic spellwork. Demons very seldom actually cast spells, in the same way that birds seldom needed aeroplanes. The logic and formality of spellcasting were an intellectual step too far for most of them anyway. But Old Faithful was no ordinary demon. The spell barring Walden's way forward was a subtle and powerful piece of magic. Again she felt the researcher that she no longer was clamouring for her attention: If only you had time to take notes!

She glared at the demonic barrier. It was a spell and therefore it would be possible to analyse it and unravel it. The smoky shapes tried to shift away from her gaze. "No, you don't," Walden said, pinning it in place with a glare. The spell had a location clause, she saw, but no weaknesses there— though it defined School House in confusingly roundabout terms, including a timeframe element that ran backwards as well as forwards, which had startling implications. And the identity clause—

Ah.

Those who do not belong, said the demon's spell. Those who have no right to enter. Unforgivably vague, if a human had written it, but Old Faithful had more than enough power to hold its concept of not-belonging firm without sacrificing overall spell stability.

Nevertheless, it was an opening.

"I am the Director of Magic at Chetwood School," said Walden. "I am a senior member of school staff, undertaking safeguarding duties in accordance with my professional obligations as outlined in my employment contract. There is nowhere on the school grounds where I have no right to go, particularly if I believe

Матіас теж був там. Він мав бути там. Ніккі не могла сама вкласти стільки сили в захисне закляття.

Тож щось інше заважало Волден.

Вона нахмурилася, дивлячись на двері. Їй знадобилося кілька секунд, щоб розгледіти ледь помітні, димчасті обриси демонічного заклинання. Демони дуже рідко використовують заклинання, так само як птахи рідко потребують літаків. Логіка і формальність заклинань були для більшості з них занадто складними інтелектуальними завданнями. Але Вірний Старий був незвичайним демоном. Заклинання, що перешкоджало просуванню Волден, було тонким і потужним чаклунським творінням. Знову вона відчула, як дослідниця, якою вона вже не була, вимагала її уваги: якби тільки ти мала час робити нотатки!

Вона гнівно поглянула на демонічну перешкоду. Це було закляття, а отже, його можна було проаналізувати і розгадати. Димчасті фігури намагалися відвернутися від її погляду. — Ні, не відійдете, — сказала Волден, прикуючи їх поглядом до місця. Вона побачила, що заклинання мало умову щодо місця розташування, але не мало слабких місць — хоча воно визначало Школу в заплутаних, непрямих термінах, включаючи елемент часового діапазону, який працював як назад, так і вперед, що мало вражаючі наслідки. А умова щодо ідентичності...

Ага.

Ті, хто не належать, говорило заклинання демона. Ті, хто не мають права входити. Непростимо розмите, якби його написала людина, але Вірний Старий мав більш ніж достатньо сили, щоб утримати свою концепцію неприналежності, не жертвуючи загальною стабільністю заклинання.

Тим не менш, це був початок.

— Я директор з магії в школі Четвуд, — сказала Волден. — Я старший член шкільного персоналу, який виконує обов'язки з охорони відповідно до своїх професійних обов'язків, викладених у моєму трудовому договорі. На території школи немає місця, куди я не маю

a child is in danger. And your incursion seems very dangerous, my friend.”

She put her hand out and caught her fingers in the spell as she spoke. It twisted away from her, trying to escape—oh, this was not a passive defence; Old Faithful had certainly noticed her, and it was paying attention now. But the principles of invocation relied above all on the inviolability of a bargain; to a demon, the wording of Walden’s employment contract carried as much magical force as any summoning array. Walden closed her fingers on the greasy, smoky heart of the barrier spell. Dr S. Walden, D.Thau, M.Ed, Director of Magic, alumna. Chetwood School knew who she was. She had every right to be here.

The barrier fell apart. The door of Nikki’s bedroom swung open.

Walden could see nothing through it. The fog of demonic magic was thick as the soup from the school canteen. But she heard a low cry of alarm in the distance. Opening the door had disrupted Nikki’s incursion ward, and its white light was fading. Walden stepped over the threshold, slammed the door shut behind her, and sent a firm blast of power into the ward to shore it up. It was much too late to actually prevent this incursion, but every ward still functioning would help to slow its growth. As the spell’s glow grew brighter, the fog around Walden receded a little, revealing that Nikki’s bedroom floor was an absolute tip—shoes, clothes, a ragged looking stuffed rabbit perched on top of a beanbag, a slipping pile of lever arch files all bursting at the seams, two stray hockey sticks. “Nikki!” Walden called sharply, before she tried to pick her way across. “Mathias!”

There was an answer. Walden recognized Nikki’s voice. It sounded frightened, and very far away.

“Stay where you are!” Walden called back. “I’m coming for you.”

права заходити, особливо якщо я вважаю, що дитина в небезпеці. А твоє вторгнення здається дуже небезпечним, мій друже.

Вона простягнула руку і, говорячи, зачепила пальцями заклинання. Воно вивернулося від неї, намагаючись втекти — о, це була не пасивна оборона; Вірний Старий, безсумнівно, помітив її і тепер звернув на неї увагу. Але принципи виклику поклалися насамперед на непорушність угоди; для демона формулювання трудового договору Волден мав таку ж магічну силу, як і будь-яка магічна формула виклику. Волден стиснула пальці навколо жирного, задимленого серця захисного заклинання. Доктор С. Волден, доктор теології, магістр педагогіки, директор з магії, випускниця. Школа Четвуд знала, хто вона така. Вона мала повне право бути тут.

Бар’єр розпався. Двері спальні Ніккі відчинилися.

Волден нічого не бачила крізь них. Туман демонічної магії був густий, як суп зі шкільної їдальні. Але вона почула тихий крик тривоги вдалині. Відкриття дверей порушило захисне закляття Ніккі, і його біле світло згасало. Волден переступила поріг, зачинила за собою двері і направила потужний потік енергії в закляття, щоб підкріпити його. Було вже занадто пізно, щоб запобігти цьому вторгненню, але кожна захисна завіса, що ще функціонувала, допомагала сповільнити його зростання. Коли сяйво заклинання стало яскравішим, туман навколо Волден трохи розсіявся, відкривши огляд на підлогу спальні Ніккі, яка була в абсолютному безладі — взуття, одяг, пошарпаний плюшевий кролик, що сидів на пуфі, ковзаюча купа папок, що розривалися по швах, дві загублені хокейні ключки. — Ніккі! — різко вигукнула Волден, перш ніж спробувати пробратися крізь це. — Матіас!

Пролунала відповідь. Волден впізнала голос Ніккі. Він звучав переляканим і дуже далеким.

— Залишайся на місці! — крикнула Волден у відповідь. — Я йду за тобою.

She threw some more power into her upturned pale bowl of a shield, and then for good measure added another layer to it, remembering how neatly Kenning's shield had reinforced itself. Then she set out across the floor.

Old Faithful, or else the peculiar geography of the demonic plane, was playing tricks. There was much more floor than was logically possible at the top of a tower, and all of it was covered with mess. Nikki couldn't possibly own this much stuff, and Ebele would never have let her leave all her possessions lying around like this. Out of the corner of her eye, Walden caught sight of a battered blue guitar, decorated with stickers and propped on its amp. The skin on the back of her neck crawled. Neither Nikki nor Mathias was musical.

She began to be afraid that the absurd obstacle course would go on forever. She did not spot the summoning pentagram until she was almost on top of it.

It was a big one, a triple array straight out of Nielle's Arrays, and very competently done; Walden would have graded an undergraduate highly on a piece of work like this, provided they hadn't then used it to try to summon something about five times bigger than it was designed to hold. The first and second circles had broken down completely. There was so little left of the outermost pentagram that Walden had already stepped over it before she realised it was there. The second circle still had some traces of power remaining, but most of it was sputtering sadly, useless and undirected.

Nikki and Mathias were trapped in the innermost circle.

The third pentagram, at their feet, had transformed from a drawing in salt and chalk to a sucking black void. Walden saw Nikki step towards it, two little shuffling steps, and then back away with one big step; then forwards, two more little shuffles, and back: dragging herself away. If she stepped into that darkness, she would be possessed at once. The demon was pulling her in. Mathias, on

Вона вклала ще більше сили у свій перевернутий блідий щит, а потім, для більшої впевненості, додала до нього ще один шар, згадавши, як акуратно зміцнився щит Кеннінга. Потім вона рушила по підлозі.

Вірний Старий, або ж своєрідна географія демонічного плану, грали з нею злий жарт. Підлоги було набагато більше, ніж логічно можливо на вершині вежі, і вся вона була вкрита безладом. Ніккі не могла мати стільки речей, а Ебеле ніколи б не дозволила їй залишати всі свої речі розкиданими навколо як зараз. Краєм ока Волден помітила пошарпану синю гітару, прикрашену наклейками і поставлену на підсилювач. Шкіра на потилиці затремтіла. Ні Ніккі, ні Матіас не були музикантами.

Вона почала боятися, що ця абсурдна смуга перешкод триватиме вічно. Вона не помітила пентаграму для виклику, поки не опинилася майже над нею.

Це була велика, потрійна матриця, прямо з «Матриць Ніель», і дуже вміло виконаною; Волден поставила б високу оцінку студенту за таку роботу, за умови, що він не використовував би її для виклику чогось у п'ять разів більшого, ніж вона була призначена. Перше і друге кола повністю зруйнувалися. Від найзовнішньої пентаграми залишилося так мало, що Волден вже переступила через неї, перш ніж зрозуміла, що вона там є. У другому колі ще залишалися сліди сили, але більша її частина безсило розсіювалася, марна і безцільна.

Ніккі та Матіас були ув'язнені у внутрішньому колі.

Третя пентаграма, що лежала біля їхніх ніг, перетворилася з малюнка, намальованого сіллю і крейдою, на чорну порожнечу, що засмоктувала все. Волден побачила, як Ніккі зробила два маленьких шаркаючих кроки до нього, а потім відступила одним великим кроком; потім знову вперед, ще два маленьких шаркаючих кроки, і назад: тягнучи себе геть. Якщо вона ступить у цю темряву, її одразу ж опанує

the other side of that black maw, was on his hands and knees, shuddering.

Small mercies, Walden thought. It started with the tougher nut to crack.

There was no time to plan or to hesitate. Walden went briskly forward under her shield. She put a teacherly hand on Nikki's shoulder and shoved her sideways. Nikki stumbled and fell, shrieking in terror as Old Faithful's tug dragged her forwards at the same time.

"I think not," said Walden, and stepped into the black hole that was the central pentagram.

There was a howl of irritation somewhere in the violet fog of the demonic plane, and the void roiled under her feet. Walden felt Old Faithful trying to tug her down. She held her right hand high and her left hand spread out—the oldest, simplest gesture of sorcerous command—and spoke in syllable after precise, focused syllable. The spells rolled confidently off her tongue, defining, compelling, demanding. A thousand years of the European magical tradition, six centuries of Chetwood School, and more than twenty years of study and practice had created Dr Walden. Old Faithful was a lot bigger than she was, but it had never had to work.

Her hands were trembling and her blouse and vest were stuck to her back with sweat by the end. The void still licked at her shoes. "BEGONE," she finished. "Or else."

The black maw closed over. The central pentagram ceased to be a howling hole into endless darkness and became Nikki's scuffed bedroom floor.

Walden, with a gasp of relief, let go of the threads of spellwork she was holding. Only her pale shield remained, and around it a spiderweb of perception and awareness, in case the demon tried to sneak back up on them. Nikki was still on the floor. Her head was in her arms, and her shoulders were heaving as she

демонічна сила. Демон тягнув її до себе. Матіас, по той бік чорної пащі, стояв навколішках, спираючись на руки та тремтячи.

Невелике милосердя, подумала Волден. Почалося з найважчого горішка.

Не було часу на плани чи вагання. Волден швидко рушила вперед під своїм щитом. Вона по-вчительськи поклала руку на плече Ніккі і штовхнула її вбік. Ніккі спіткнулася і впала, кричачи від жаху, коли Вірний Старий одночасно тягнув її вперед.

— Я так не думаю, — сказала Волден і ступила в чорну діру, що була центральним пентаграмом.

Десь у фіолетовому тумані демонічного плану пролунав роздратований виск, і порожнеча забурлила під її ногами. Волден відчула, як Вірний Старий намагається потягнути її вниз. Вона підняла праву руку вгору, а ліву відвела в сторону — найдавніший і найпростіший жест чаклунського наказу — і промовила, вимовивши кожну складову чітко і зосереджено. З її язика впевнено котилися заклинання, визначальні, переконливі, вимогливі. Тисяча років європейської магічної традиції, шість століть школи Четвуд і понад двадцять років навчання та практики створили доктора Волден. Вірний Старий був набагато більшим за неї, але йому ніколи не доводилося працювати.

Її руки тремтіли, а блузка і жилет повністю прилипли до спини від поту. Порожнеча все ще лизала її взуття. — ЗНИКНИ, — закінчила вона. — Або інакше.

Чорна паща закрилася. Центральний пентаграм перестав бути виючим отвором у нескінченну темряву і став подряпаною підлогою спальні Ніккі.

Волден, зітхнувши з полегшенням, відпустила нитки заклинання, які тримала. Залишився тільки її блідий щит і навколо нього — павутина сприйняття і усвідомлення, на випадок, якщо демон спробує знову підкрастися до них. Ніккі все ще лежала на підлозі. Вона

sobbed. Walden cast a worried glance at Mathias, who hadn't moved. He was curled on his hands and knees, almost a foetal position. Walden did not dare check on him herself. Old Faithful, faced with a slightly more challenging opponent, had withdrawn—but she was not arrogant enough to think she had actually beaten it. It would be around here somewhere, watching for an opening or a distraction.

Walden's focus had to be her defences. She did not have enough magical reserves left to do all that again. She could not afford to slip.

“Nikki,” she said, carefully modulating her tone into kind-but-firm, the voice you used when you needed them to listen. “This isn't the time to go to pieces. I know you're a sensible girl. I need you to stop crying and stand up. Now.”

Two more awful, gasping wails. Then, with a visible effort, Nikki lifted her head. Her dark brown eyes were still full of tears, her curling lashes stuck together with dampness. She looked younger than seventeen. Her voice was on the verge of breaking into a wail again as she said, “Dr Walden, I'm so sorry.”

“Don't worry about it now, Nikki,” Walden said. Kind but firm. “I need you to get up for me, and find out what's the matter with Mathias. I'll be right here with the shield. Come on. Up you get. You can do it.”

Nikki crawled over to Mathias. She looked exhausted. It had to be after midnight by now, and she had spent most of the last hour trapped at the heart of a critical incursion with Old Faithful on top of her. But Walden's concern had to be a distant, floating thing, next to the immediacy of maintaining their defences. They were nowhere near safe. One mistake on Walden's part would most likely doom all three of them.

“Matty? Matty?” she heard Nikki say, and then, “I think he's having a panic attack.”

сховала голову в руки, а її плечі здригалися від ридань. Волден кинула стурбований погляд на Матіаса, який незмігся. Він сидів, зігнувшись на руках і колінах, майже в позі ембріона. Волден не наважилася сама перевірити, як він. Вірний Старий, зіткнувшись із дещо складнішим супротивником, відступив — але вона не була настільки зарозумілою, щоб думати, що насправді перемогла його. Він мав бути десь тут, чекаючи на можливість або відволікання.

Волден мала зосередитися на захисті. У неї не залишилося достатньо магічних сил, щоб повторити все це знову. Вона не могла собі дозволити помилитися.

— Ніккі, — сказала вона, обережно змінюючи тон на добрий, але твердий, такий, яким ти користуєшся, коли хочеш, щоб тебе послухали.

— Зараз не час для істерики. Я знаю, що ти розумна дівчина. Я хочу, щоб ти перестала плакати і встала. Зараз.

Ще два жажливі, задихані ридання. Потім, з видимим зусиллям, Ніккі підняла голову. Її темно карі очі все ще були повні сліз, а закручені вій злиплися від вологи. Вона виглядала молодшою за сімнадцять. Її голос був на межі того, щоб знову перейти в ридання, коли вона сказала: — Докторе Волден, мені так шкода.

— Не хвилюйся про це зараз, Ніккі, — сказав Волден. Лагідно, але твердо. — Мені потрібно, щоб ти встала і дізналася, що сталося з Матіасом. Я буду тут, з щитом. Давай. Вставай. Ти зможеш.

Ніккі поповзла до Матіаса. Вона виглядала виснаженою. Зараз мала бути вже північ, і вона провела більшу частину останньої години, затиснута в центрі критичного вторгнення з Вірним Старим на спині. Але турбота Волден мала бути віддаленою, невагомою річчю, порівняно з нагальною необхідністю підтримувати їхню оборону. Вони не були в безпеці. Одна помилка з боку Волден, швидше за все, прирекла б усіх трьох.

— Метті? Метті? — почула вона, як сказала Ніккі, а потім: — Я думаю, у нього панічна атака.

Can't blame him, Walden thought, but oh, that was an unwelcome complication. "Nikki, I need you to get him up and walking," she said. She could hear the tension leaking through her professional calm. Nikki was far too bright not to know how much trouble they were all in. Her glance up at Walden was frightened, and then determined.

Walden focused fiercely on her shielding and scouting spells, and tried not to listen while Nikki talked softly to Mathias. A twitch at the edges of her perception; Old Faithful was testing how attentive she was. Walden narrowed her eyes and turned to face that way. Another twitch, now directly behind her. She turned again. She still hadn't actually seen the demon. It was too big. Now it tugged at Walden's spiderweb in two places at once. She had a feeling it was laughing at her.

"Dr Walden, I think we're ready," Nikki said. She'd got Mathias standing, and had a protective arm around him. Mathias was alarmingly pale, the scattering of his acne a livid constellation of red on his forehead and chin. He was still breathing too fast. But Nikki at least looked better, if still very tired. Walden had hoped that having someone else to look after would calm her down. It was the main reason she was calm, after all.

"All right," Walden said. She made direct, intentional eye contact, first with Nikki and then with Mathias. "We're all going to walk together. Stay calm and stay with me. Don't try to hurry. Don't attempt any magic yourselves. I've got you shielded and I will keep you safe. Do you understand?"

Nikki nodded. After a moment, Mathias did too.

"Good," said Walden. "Let's go."

How long ago had Walden left her enamelled owl brooch jammed into the wall of School House's kitchen? The twist of magic looped through it was a shining beacon to her now. The distorted space of the demonic plane was under Old Faithful's control and did its best to confuse her, throwing up classrooms that

Не можна його звинувачувати, подумала Волден, але, о, це було небажаним ускладненням. — Ніккі, ти повинна підняти його і змусити йти, — сказала вона. Вона чула напругу, що просочувалася крізь її професійний спокій. Ніккі була занадто розумною, щоб не усвідомлювати, в якій небезпеці вони всі перебували. Вона поглянула на Волден, що була сповнена страху, а потім рішучості.

Волден зосередилася на своїх захисних і розвідувальних заклинаннях і намагалася не слухати, як Ніккі тихо розмовляє з Матіасом. Її сприйняття затремтіло; Вірний Старий перевіряв, наскільки вона уважна. Волден звузила очі і повернулася в той бік. Ще одне тремтіння, тепер прямо за нею. Вона знову повернулася. Вона все ще не бачила демона. Він був занадто великий. Тепер він тягнув за павутину Волден одразу в двох місцях. Вона мала відчуття, що він сміється з неї.

— Докторе Волден, я думаю, ми готові, — сказала Ніккі. Вона підвела Матіаса і обійняла його немовби захищаючи. Матіас був тривожно блідий, а його прищі утворювали яскраво-червону сузір'я на лобі та підборідді. Він все ще дихав занадто швидко. Але Ніккі принаймні виглядала краще, хоча й була дуже втомленою. Волден сподівалася, що наявність когось, про кого потрібно піклуватися, заспокоїть її. Зрештою, це було головною причиною її спокою.

— Гаразд, — сказала Волден. Вона навмисно подивилася спочатку Ніккі, а потім Матіасу прямо в очі. — Ми всі підемо разом. Залишайтеся спокійними і тримайтеся за мною. Не намагайтеся поспішати. Не намагайтеся самі застосовувати магію. Я захищаю вас і буду тримати вас у безпеці. Ви розумієте?

Ніккі кивнула. За мить Матіас теж кивнув.

— Добре, — сказала Волден. — Ходімо.

Скільки часу минуло з того моменту, як Волден залишила свою емальовану брошку у вигляді сови, застряглу в стіні кухні Шкільного будинку? Закручена магічна петля, що пронизувала її, тепер була для неї сяючим маяком. Спотворений простір демонічного виміру перебував під контролем Старого Вірного і робив усе можливе, щоб

no longer existed and dormitories that had long since been emptied. The great demon was pulling in spaces from the rest of the school now: a section of Brewers Hall, a space punctuated with columns from the colonnade, the shining glassy conference room walls from the new Bursary building, even a double room from Scrubs. Walden bit her lip when she noticed but said nothing. She did not want to frighten the children.

She'd left Laura Kenning outside School House, and she remembered that glimpse of a perimeter. Walden had colleagues who knew what they were doing. If the incursion started spreading quickly, then collapsing it was the only option. An incursion collapse would be experienced by everything inside it as an explosive detonation. Death would be fast, if Walden dropped her shield; or slow, eaten alive by hundreds of demons, if she tried to save herself. How far away now was her two-hour deadline? If the three of them could not find their way out in time—

No use worrying. It would be more dangerous if they tried to run.

Walden did notice, as they moved, that the lesser demons she'd spotted on her way up to the tower had all disappeared. Had they fled, or had they been consumed? Neither possibility was comforting.

She stifled a sigh of relief when they reached the disappeared Victorian office where she'd met Merringham's ghost. No sign of him now, but the thread of magic tied to her brooch led straight through the wall. Not far now. Nikki and Mathias were both very quiet, but they had started to look less scared. Walden touched the wall and it shimmered. "Walk straight through," she said. "Imagine it's not there, and it won't be."

They walked through the wall. It disintegrated, revealing School House's airy present-day kitchen on the other side. Walden put her arm out abruptly. Mathias walked into it. She did not glance over at him. She did not dare look away.

заплутати її, підкидаючи класи, яких більше не існувало, і гуртожитки, які давно були порожні. Великий демон тепер втягував простори з решти школи: частину Брюерс-холу, простір, розсічений колонами з колонади, блискучі скляні стіни конференц-залу з нової будівлі студентського самоврядування, навіть двомісний номер з «Scrubs». Волден прикусила губу, коли це помітила, але нічого не сказала. Вона не хотіла лякати дітей.

Вона залишила Лору Кеннінг біля Шкільного будинку і згадала ту мить, коли побачила периметр. У Волден були колеги, які знали, що робити. Якщо вторгнення почне швидко поширюватися, єдиним варіантом буде його зупинити. Зупинка вторгнення буде сприйнята всіма, хто знаходиться всередині, як вибух. Смерть буде швидкою, якщо Волден скине свій щит; або повільною, якщо вона спробує врятуватися, і її з'їдять сотні демонів. Скільки часу залишилося до закінчення її двогодинного терміну? Якщо вони втрюх не зможуть вчасно знайти вихід...

Не було сенсу хвилюватися. Було б небезпечніше, якби вони спробували втекти.

Поки вони рухалися, Волден помітила, що менші демони, яких вона бачила на шляху до вежі, зникли. Вони втекли чи їх поглинули? Жодна з цих можливостей не була втішною.

Вона стримала зітхання полегшення, коли вони дісталися зниклого вікторіанського кабінету, де вона зустріла привид Меррінгема. Зараз його не було видно, але нитка магії, пов'язана з її брошкою, вела прямо крізь стіну. Залишилося недалеко. Ніккі та Матіас були дуже тихими, але вже не виглядали такими наляканими. Волден доторкнулася до стіни, і вона заблищала. — Пройдіть прямо крізь неї, — сказала вона. — Уявіть, що її немає, і її не буде.

Вони пройшли крізь стіну. Вона розпалася, відкривши з іншого боку простору сучасну кухню Школи. Волден раптово простягнула

Her owl brooch was no longer jammed into anything. The thread of Walden's magic looped through it jiggled and twisted as the figure sitting on the table tossed it from hand to hand. Left, then right. Left, then right.

She set it on one end on the kitchen table and gave it a spin. The enamelled owl clattered away and fell onto the stone flags.

The figure looked up at them and grinned. He had slightly wonky canine teeth. His jeans were threadbare. Demonic power hung around him in a malevolent cloud.

"Hey, Saffy, you made it," said Old Faithful, in the voice of a boy who had been dead for twenty years. "I was starting to get worried."

chapter thirty

CONTINUING PERSONAL DEVELOPMENT

Magical healing beyond the most basic first aid required a medical degree before they even let you try, and the insane amount of work required to be both a fully qualified magician and a fully qualified doctor meant that there were only about a dozen honest-to-God Healers in the country. Most of them were in lucrative private practice. Walden was quite surprised to wake up in a hospital bed, being watched narrowly by a doctor whose NHS badge had THAUMATURGIC CONSULTANT next to the name and headshot.

"Er, good morning," she said, and then she noticed that she didn't have a right arm anymore, and felt a bit faint, and sort of lost track.

Next time she woke up a few more things registered, including the extensive defensive and protective circles chalked onto the floor of the otherwise empty ward

руку. Матіас увійшов туди. Вона не поглянула на нього. Вона не наважилася відвести погляд.

Її брошка у вигляді сови більше ні до чого не прилипала. Нитка чарівної петлі Волден, що пронизувала її, тремтіла і скручувалася, коли постать, що сиділа на столі, перекидала її з руки в руку. Ліворуч, потім праворуч. Ліворуч, потім праворуч.

Вона поклала її на один кінець кухонного столу і обернула. Емальована сова забряжчала і впала на кам'яну підлогу.

Постать підняла на них погляд і посміхнулася. У нього були трохи криві ікла. Його джинси були потерті. Демонічна сила витала навколо нього, як зловісна хмара.

— Гей, Саффі, ти прийшла, — сказав Вірний Старий голосом хлопчика, який помер двадцять років тому. — Я вже почав хвилюватися.

розділ тридцятий

ПРОДОВЖЕННЯ ОСОБИСТОГО РОЗВИТКУ

Для магічного лікування, що виходило за межі найпростішої першої допомоги, потрібно було мати медичну освіту, перш ніж тобі дозволили б навіть спробувати, а шалена кількість роботи, необхідна для того, щоб бути і повністю кваліфікованим магом, і повністю кваліфікованим лікарем, означала, що в країні було лише близько десятка справжніх цілителів. Більшість із них мали прибуткову приватну практику. Волден була досить здивована, прокинувшись у лікарняному ліжку під пильним наглядом лікаря, на бейджіку якого було написано «КОНСУЛЬТАНТ - ЧУДОТВОРЕЦЬ» поруч із ім'ям та фотографією.

— Е-е, доброго ранку, — сказала вона, а потім помітила, що у неї більше немає правої руки, і їй стало трохи зле, і вона ніби втратила свідомість.

Коли вона прокинулася наступного разу, то помітила ще дещо, зокрема великі захисні кола, намальовані крейдою на підлозі порожньої палати.

— “All that for me?” Walden said aloud—and the display of bouquets and GET WELL SOON cards on the table at the end of the bed. She half-turned, trying not to pay any attention to her own right-hand side, trying not to notice the missing weight. Everything seemed to balance wrong.

The room had a frosted glass door. On the other side of it, two Marshals were standing guard.

“Ah, the stable door,” remarked Walden to herself, and then laughed a little, and told herself she did not sound at all hysterical.

The next time she woke up, her parents were there. They looked old, Walden thought vaguely, as Mum nattered bravely about the latest plumbing disaster in the Sussex cottage. When did my parents get old?

The time after that, it was her brother John and his wife. Not their children, which Walden ended up feeling was a bit of a shame. It would have been easier to handle the direct curiosity of her niece and nephew than the terrible, eyes-averted sympathy of her sister-in-law. Yes, I know, she wanted to say. It was my arm. There’s no point pretending it’s still there.

The hospital staff were very kind and friendly and competent and didn’t seem to know very much. Except for the THAUMATURGIC CONSULTANT, who was there a lot more often than could really be medically necessary, and who was clearly a dab hand with incursion wards.

“Oh, finally,” Walden said, when she looked up for a visitor’s arrival and found that it was Chief Ramamurthy. He was wearing a suit, not his Marshal whites, and a studied neutral expression. Walden recognised the look of an authority figure in investigative mode. She’d worn it often enough herself. Well, that meant he was probably the best person to ask:

— Це все для мене? — запитала Волден уголос. А ще вона побачила букети квітів і листівки з побажаннями швидкого одужання, виставлені на столі біля ліжка. Вона напівповернулася, намагаючись не звертати уваги на свою праву сторону і не помічати відсутність ваги. Все здавалося неправильно збалансованим.

У кімнаті були матові скляні двері. По той бік них стояли на варті двоє маршалів.

— Ох, стандартні двері, — промовила Волден до себе, а потім трохи посміялася і сказала собі, що вона зовсім не звучить істерично.

Коли вона прокинулася наступного разу, там були її батьки. Вони виглядали старими, подумала Волден, коли мама сміливо базікала про останню аварію водопроводу в котеджі в Сассексі. *Коли мої батьки постаріли?*

Наступного разу це були її брат Джон і його дружина. Не їхні діти, що, як згодом вирішила Волден, було трохи прикро. Було б легше впоратися з прямою цікавістю її племінниці та племінника, ніж з жахливим співчуттям її невістки, яка відводила погляд. Так, я знаю, хотіла вона сказати. Це була моя рука. Немає сенсу вдавати, що вона все ще там.

Персонал лікарні був дуже добрим, привітним і компетентним і, здавалося, не знав багато. За винятком КОНСУЛЬТАНТА - ЧУДОТВОРЦЯ, який був там набагато частіше, ніж це було необхідно з медичної точки зору, і який, очевидно, був майстром у справах вторгнення.

— О, нарешті, — сказала Волден, коли підняла голову, побачивши, що прийшов відвідувач, і зрозуміла, що це був шеф Рамамурті. Він був одягнений у костюм, а не у свою маршальську форму, і мав виважений нейтральний вираз обличчя. Волден впізнала вираз обличчя авторитетної особи, яка перебуває в режимі розслідування. Вона сама часто носила такий вираз. Це означало, що він, мабуть, був найкращою людиною, до якої можна було звернутися:

“Would you mind letting me know if this is protective custody or if I’m under arrest or what? The NHS can’t possibly want me still here taking up a whole ward. It’s not as if they can regrow the arm.”

The senior Marshal sat down. “You’re under observation, Dr Walden,” he said.

“Well, obviously,” Walden said. “Please can you tell me what happened? The school—”

“Chetwood School,” said Chief Ramamurthy after a moment, “is also under observation.”

“Yes, but—” The thaumic engines’ collapse, the sideways slide into the demonic realm, the release of the Phoenix, four hundred children, and so many of Walden’s colleagues, all of it her responsibility—and the awful fate of Mark Daubery, a nasty man but still—and Laura. Laura. Walden hardly knew what to ask first.

“I can’t tell you much,” said Ramamurthy at last. “And I wouldn’t if I could.”

“I should have called you in January,” said Walden. “When I began to suspect the source of the problems. I had your card on my desk.”

“It was found there, Doctor. Left on one side, covered in dust.” Walden looked down. “Yes. Well.” She forced herself to rally. “The school, Chief Ramamurthy. Please.”

“As far as we can tell, the site of Chetwood School is safe and stable,” said Ramamurthy. “For now.”

Walden breathed out. But that was not all. She made herself ask.

“Were there casualties?”

There was a long pause. Possibly the longest pause Walden had ever experienced. At last, the Marshal said, “The most serious was probably yourself. Or Mark Daubery. But you both seem to have lived.”

— Ви не могли б мені сказати, чи це захисна міра, чи я заарештована, чи що? Національна служба охорони здоров’я не може ж хотіти, щоб я й далі займала цілу палату. Адже вони не можуть відростити мені руку.

Старший маршал сів:

— Ви перебуваєте під наглядом, докторе Волден, — сказав він.

— Ну, це очевидно, — відповіла Волден. — Будь ласка, скажіть мені, що сталося? Школа... —

— Школа Четвуд, — сказав через мить шеф Рамамурті, — також перебуває під наглядом.

— Так, але... Збій магічних двигунів, бічне ковзання в демонічну сферу, висвободження Фенікса, чотириста дітей і так багато колег Волден, все це її відповідальність — і жахлива доля Марка Даубері, неприємного чоловіка, але все ж... і Лори. Лори. Волден навряд чи знала, про що запитати спочатку.

— Я не можу багато розповісти, — нарешті сказав Рамамурті. — І не розповідав би, навіть якби міг.

— Я мала зателефонувати вам у січні, — сказала Волден. — Коли я почала підозрювати джерело проблем. Ваша візитівка лежала на моєму столі.

— Її знайшли там, докторе. Залишили на боці, вкриту пилом.

Волден опустила погляд. — Так. Ну що ж. — Вона змусила себе зібратися. — Школа, шефе Рамамурті. Будь ласка.

— Наскільки ми можемо судити, територія школи Четвуд безпечна і стабільна, — сказав Рамамурті. — Наразі.

Волден видихнула. Але це було не все. Вона змусила себе запитати:

— Чи були жертви?

Настала довга пауза. Можливо, найдовша пауза, яку Волден коли-небудь переживала. Нарешті маршал сказав:

— Найсерйознішою, мабуть, була ви сама. Або Марк Даубері. Але, здається, ви обоє вижили.

Unfortunately, said his tone, but Walden just breathed out hard.

“Thank you. Thank you. Do let me know ... what I can do. If anything.”

“Magicians,” Ramamurthy muttered. “If it was up to me ... well.”

Walden felt it would be impolitic to say something true but uncooperative like, you do realise that legally I can't be held responsible for anything my body did while possessed by a higher demon. It was obvious that Ramamurthy knew that already, and didn't much like it. Walden had some sympathy with his position. She felt responsible. She had been there all along. The Phoenix had been herself. Herself—and yet not.

“Can you confirm that the concealed curseworkings we found in several places around the school site were the work of Mark Daubery?” Ramamurthy asked.

“You sound like you already know,” Walden said. “How many exactly did you find?”

“Enough,” Ramamurthy. “Yes, I know. I know his bloody handwriting. We've never been able to pin anything on him.”

“I can...” Walden began, and then said more honestly, “I'm not sure.”

“Define sure.”

“There was a cursed umbrella,” Walden said. “It had a demon lure on it. That was the one I found. It shook me badly enough that the Ph ... the higher demon I had leashed was able to break loose. I feel fairly certain that was Mark, yes. I don't know about any others.”

“An umbrella. Right. What colour?”

“Red. With a school logo.”

“We'll start looking. Have another of these, Dr Walden.” He took out a card and left it on the end table next to the get-well-

Його тон говорив про «на жаль», але Волден лише важко видихнула:

— Дякую. Дякую. Дайте мені знати... що я можу зробити. Якщо щось можна.

— Чаклуни, — пробурмотів Рамамурті. — Якби це залежало від мене... ну.

Волден вважала, що було б нерозумно сказати правду, але не сприяти розслідуванню, наприклад: “Ви ж розумієте, що юридично я не можу нести відповідальність за те, що робило моє тіло, коли воно було одержиме вищим демоном». Було очевидно, що Рамамурті вже знав про це і йому це не подобалося. Волден дещо співчувала його позиції. Вона відчувала відповідальність. Вона була там весь час. Фенікс була сама собою. Сама собою — і водночас ні.

— Ви можете підтвердити, що приховані прокляття, які ми знайшли в декількох місцях на території школи, були справою рук Марка Даубері? — запитав Рамамурті.

— Здається, ви вже знаєте, — сказала Волден. — Скільки саме ви знайшли?

— Достатньо, — відповів Рамамурті. — Так, я знаю. Я знаю його кривавий почерк. Ми ніколи не могли нічого прив'язати до його справи.

— Я можу... — почала Волден, а потім сказала більш чесно: — Я не впевнена.

— Визначте, що означає «не впевнена».

— Там була проклята парасолька, — сказала Волден. — На ній була демонічна приманка. Саме її я знайшла. Це мене настільки вразило, що Ф... вищий демон, якого я тримала на повідку, зміг вирватися на свободу. Я майже впевнена, що це був Марк, так. Про інших я нічого не знаю.

— Парасолька. Гаразд. Якого кольору?

— Червоного. З логотипом школи.

— Ми розпочнемо пошуки. Візьміть ще одну, докторе Волден. Він дістав візитку і залишив її на столику поруч із букетами квітів

soon bouquets. The flowers were wilting. “Do call me if anything else occurs to you.”

The person Walden had been six months ago would have asked more questions, lots of them, immediately. Now she just felt tired. Mark was exactly the kind of person that Chetwood School existed to create: powerful, free, capable of anything, capable of getting away with anything. Maybe Chief Ramamurthy would stop him from getting away with what he'd done to her school. A cynical part of her soul doubted it very much. It should have made her angry, but it didn't. She was just exhausted. She still felt distantly, glumly awful about what the Phoenix had done to Mark; and she hoped she would never see him again.

Chief Ramamurthy paused by the door. He nodded at Walden's truncated right arm. The stump was above the elbow, though she remembered seeing Laura's shining blade go through the joint. The surgeons had had to tidy up the amputation afterwards, apparently, and take a bit more off to—avoid infection, or something? Walden needed to have a proper conversation with someone about it, obviously. She needed to be practical. But it was all a little hard to think about.

“Marshal Kenning's report was interesting reading,” the senior Marshal said. “That was the most sensible thing you could have done. I hope you know that.”

“I do know that,” Walden said. “I'm not stupid.”

He snorted. “Define stupid. Magicians.”

The most sensible thing you could have done; the words stayed with Walden. They were somehow a lot more comforting than anyone else's kind, awkward sympathy. The next time a nurse came in, she asked for pen and paper. If she was going to be left-handed for the rest of her life, it was time to start practising. No one ever learned anything by sitting around feeling sorry for themselves.

«швидкого одужання». Квіти вже в'янули. — Зателефонуйте мені, якщо згадаєте ще щось.

Шість місяців тому Волден задала б більше питань, багато питань, одразу. Зараз вона просто відчувала втому. Марк був саме тим типом людини, для створення якого існувала школа Четвуд: сильний, вільний, здатний на все, здатний уникнути покарання за все. Можливо, шеф Рамамурті не дозволить йому уникнути покарання за те, що він зробив з її школою. Цинічна частина її душі дуже в цьому сумнівалася. Це мало б її розлютити, але цього не сталося. Вона була просто виснажена. Вона все ще відчувала віддалене, похмуре почуття жаху від того, що Фенікс зробив з Марком, і сподівалася, що ніколи більше його не побачить.

Шеф Рамамурті зупинився біля дверей. Він кивнув на обрубану праву руку Волден. Культя була вище ліктя, хоча вона пам'ятала, як блискуче лезо Лори прорізало суглоб. Хірурги, мабуть, мусили потім доопрацювати ампутацію і зрізати ще трохи, щоб уникнути інфекції чи чогось такого? Волден, очевидно, потрібно було поговорити про це з кимось. Вона мала бути більш вправною. Але про все це було трохи важко думати.

— Звіт маршала Кеннінга був цікавим для читання, — сказав старший маршал. — Це було найрозумніше, що ви могли зробити. Сподіваюся, ви це розумієте.

— Я це знаю, — сказала Волден. — Я не дурна.

Він пирхнув:

— Визначте, що таке дурна. Чаклуни.

Це було найрозумніше, що ти могла зробити; ці слова запам'яталися Волден. Вони були набагато більш втішними, ніж чийсь добрі, але незручні слова співчуття. Коли наступного разу зайшла медсестра, вона попросила ручку і папір. Якщо вона мала бути ліворукою до кінця життя, то саме час почати тренуватися. Ніхто ніколи нічого не навчився, сидячи і жаліючи себе.

She was stuck in the hospital for another week. She had to be costing the NHS a fortune just in wasted space. During visiting hours on Friday, someone knocked on the frosted glass door and Walden called, “Come in!” without looking up. She’d managed to get hold of a ream of lined paper which she had propped carefully on her knees, and her attention was on writing with a cheap biro: R r R r R r, until the letter came out looking right every time. Her left hand was clumsy, and her bandaged left arm twinged. The Phoenix had been making ample use of those spell-siphons, especially once it started panicking at the very end. Apparently, the burns had been quite bad. Walden didn’t yet know how much was left of her tattoos. She would have been happy to discover that the spells she had spent so long designing were gone forever, but it did seem a shame to lose the flowers.

A memory: the tattoo artist, that handsome bearded man in San Francisco, about five foot two even shorter than Walden—and as serious about his art as she was about hers. He’d done such lovely work.

Irreplaceable.

Lots of things were irreplaceable.

Walden was trying not to think too hard about what she’d really lost: more than twenty years of practise at freehand spellwriting. Speed and confidence and precision so deeply ingrained that in the lessons where she taught new summoning arrays, it always took her longer to demonstrate something that was intentionally wrong. Now she was stuck with childlike wobbles and inaccuracies just writing the alphabet. She did not trust herself to safely summon even a first-order imp. Effectively, she was not a magician anymore.

Well. Her left hand might not have the skill, but the knowledge was still in her head. She would get it back. Writing on a whiteboard, as well. She was going to have to stand the other way

Вона пробула в лікарні ще тиждень. Вона, мабуть, коштувала Національній службі охорони здоров'я цілий статок, просто займаючи місце. Під час відвідувань у п'ятницю хтось постукав у матові скляні двері, і Волден, не піднімаючи голови, сказала: — Заходьте! — Їй вдалося дістати пачку лінійованого паперу, який вона обережно поклала на коліна, і вся її увага була зосереджена на тому, щоб писати дешевим кульковим олівцем: «P p P p P p», поки літера не стала виходити правильно щоразу. Її ліва рука була незграбною, а перев'язаний залишок руки болів. Фенікс широко використовувала ці заклинання-сифони, особливо коли в кінці почала панікувати. Очевидно, опіки були досить серйозними. Волден ще не знала, скільки залишилося від її татуювань. Вона була б рада дізнатися, що заклинання, які вона так довго розробляла, зникли назавжди, але шкода було втрачати квіти.

Спогад: татуювальник, той вродливий бородатий чоловік у Сан-Франциско, зростом близько п'яти футів двох дюймів — навіть нижчий за Волден — і такий же серйозний у своїй справі, як і вона у своїй. Він зробив таку чудову роботу.

Незамінну.

Багато речей були незамінними.

Волден намагалася не занадто замислюватися над тим, що вона насправді втратила: понад двадцять років практики в написанні заклинань від руки. Швидкість, впевненість і точність були настільки глибоко вкорінені, що під час уроків, на яких вона вчила нових магічних комбінацій, їй завжди потрібно було більше часу, щоб продемонструвати щось, що було навмисно неправильним. Тепер вона застрягла на дитячих тремтіннях і неточностях, просто пишучи алфавіт. Вона не вірила, що зможе безпечно викликати навіть імпа першого порядку. Фактично, вона більше не була чарівницею.

Ну що ж. Її ліва рука, можливо, втратила навички, але знання все ще були в її голові. Вона поверне їх.

Навіть писати на дошці. Їй доведеться стояти в іншому напрямку. Звичайно, якщо вона взагалі колись повернеться до класу.

around. Assuming, of course, that she ever got to go back to the classroom at all.

The final R went off into a useless scrawl and the biro fell out of Walden's fingers. She made a frustrated sound.

“Should I go?” said Laura.

“Oh!” said Walden, finally looking up. “Sorry, I—”

Laura was wearing jeans and a plain grey T shirt, and carrying a battered old rucksack in one hand. She'd had a haircut. The short back and sides was crisp and tidy. She bent and picked up the biro from where it had rolled under the bed, dumped the rucksack next to the green plastic visitor's chair, and gave an assessing glance to the chalked incursion wards. Walden could see that nothing had scuffed or faded. “I can see you're busy. Should you really be doing that yet?”

“None of your business,” said Walden.

“Saffy.”

Walden cleared her throat. “Sorry. Unnecessarily aggressive, yes, I know, sorry. I—well, if I wasn't doing something, I think I would just start screaming and not stop. I'm very bored.”

“And you've been through it,” Laura said. She sat down in the plastic chair. “I know.”

It was me and not me. I was there. I had to watch. I couldn't move. “Sorry,” Walden said. “It's lovely to see you. Thank you for stopping by.”

“Did you think I wouldn't, when—”

“Sorry,” Walden said. There just didn't seem to be anything else to say.

She looked down at her scrawled page of R r R r and then decisively turned it over. Blank lined paper: much better. No evidence of anything.

Eventually she started counting in her head. Thirteen—fourteen—fifteen

Остання літера «R» перетворилася на безглузду мазанину, і ручка випала з пальців Волден. Вона видала звук розчарування.

— Мені піти? — запитала Лора.

— О! — сказала Волден, нарешті піднявши голову.

— Вибач, я...

Лора була одягнена в джинси та просту сіру футболку, а в одній руці тримала старий пошарпаний рюкзак. Вона підстриглася. Коротка стрижка ззаду і з боків була акуратною і охайною. Вона нахилилася і підняла ручку, яка покотилася під ліжку, кинула рюкзак поруч із зеленим пластиковим стільцем для відвідувачів і оцінюючим поглядом оглянула крейдяні захисні знаки. Волден побачила, що нічого не було подряпано чи вицвіло. — Бачу, ти зайнята. Тобі справді варто це робити?

— Це не твоя справа, — сказала Волден.

— Саффі.

Волден прочистила горло. — Вибачте. Занадто агресивно, так, я знаю, вибачте. Я... ну, якби я не займалася чимось, то, мабуть, просто почала б кричати і не зупинялася. Мені дуже нудно.

— І ти це пережила, — сказала Лора. Вона сіла на пластиковий стілець. — Я знаю.

Це була я і не я. Я була там. Я мусила дивитися. Я не могла рухатися. — Вибачте, — сказала Волден. — Приємно вас бачити. Дякую, що завітали.

— Ти думала, я не прийду, коли...

— Вибач, — сказала Волден. Здавалося, більше нічого сказати не було.

Вона подивилася на свою замальовану сторінку з R r R r, а потім рішуче перевернула її. Чистий папір у лінійку: набагато краще. Ніяких доказів.

Врешті-решт вона почала рахувати в голові. Тринадцять — чотирнадцять — п'ятнадцять

—
Laura had never stood at the front of a soundless classroom waiting implacably for someone to give in and put their hand up. She cracked first.

“This has got to be the most awkward silence we’ve ever had.”

“Oh, I don’t know.”

“I told you to watch that fucking bird.”

“Thank you, Laura,” said Walden. “I do appreciate a good I told you so.”

Laura put her face in her hands. “I’m doing this wrong,” she said, muffled. “Sod it. I’ve got something for you.”

“Cards and flowers go on the table there.” Walden had mostly stopped looking at them.

“You want to read this one.”

“Really—”

Laura pulled an envelope out of her rucksack. The envelope was large and pink. Walden took it with some surprise. Large and pink didn’t seem very much like Laura.

DOCTOR WALDEN was written on the envelope, in looping silver pen, underlined. Walden looked at it for a few seconds. Then she opened the envelope and pulled out the card. It was an oversized GET WELL SOON card with colourful lettering. She had several similar already. When she opened it, a folded sheet of A5 notepaper and several photos fell out.

The photos had been printed, unmistakably, with Chetwood’s school library printer. It always did a streak of black ink in the top corner when you printed colour, and no one could work out why. Walden didn’t even need to read the card. She had spent enough time marking their homework; she knew their handwriting. Looping Nikki, neat Aneeta, Will’s flashy schoolboy signature and Mathias’s scrawl.

—
Лора ніколи не стояла перед безшумною класною кімнатою, нетерпляче чекаючи, поки хтось здасться і підніме руку. Вона зламалася першою.

— Це, мабуть, найнезручніша тиша, яку ми коли-небудь мали.

— О, не знаю.

— Я казала тобі стежити за тим клятим птахом.

— Дякую, Лора, — сказала Волден. — Я дуже ціную, коли хтось каже «я ж казала».

Лора сховала обличчя в долонях. — Я роблю це неправильно, — пробурмотіла вона. — До біса. У мене є щось для тебе.

— Картки та квіти кладуть на стіл. — Волден майже перестала на них дивитися.

— Ти хочеш прочитати це.

— Справді...

Лора дістала з рюкзака конверт. Конверт був великим і рожевим. Волден з деяким здивуванням взяла його. Великий і рожевий — це не дуже схоже на Лору.

На конверті було написано «ДОКТОР ВОЛДЕН» срібним пером, підкреслено. Волден подивилася на нього кілька секунд. Потім вона відкрила конверт і дістала листівку. Це була велика листівка «ШВИДКОГО Одужання» з кольоровими літерами. У неї вже було кілька подібних. Коли вона її відкрила, звідти випав складений аркуш паперу формату А5 і кілька фотографій.

Фотографії були надруковані, безсумнівно, на принтері шкільної бібліотеки Четвуда. Він завжди залишав чорну смугу чорнила у верхньому куті, коли друкував кольорові фотографії, і ніхто не міг зрозуміти, чому. Волден навіть не потрібно було читати листівку. Вона провела достатньо часу, перевіряючи їхні домашні завдання, і знала їх почерк. Звивистий почерк Ніккі, акуратний почерк Аніти, яскравий підпис школяра Вілла і почерк Матіаса.

The photos were from the Leavers' Ball. There was Nikki, dazzling in a sequined white evening gown that Ebele must have picked out with her. Aneeta in a beautiful pink-and-gold sari, flushed and laughing. Mathias looking taller, and actually rather smart, in his dark suit and sombre tie. Will had gone for a white suit—ridiculous boy! —and matched his tie and pocket square to the scarlet-and-silver of Nikki's earrings.

INVOCATION SQUAD! one of them had written under the standard teenagers-having-fun photo of four grinning eighteen-year-olds with their arms around each other's shoulders. Similar slogans had been scrawled under the other photos. Mathias and Nikki toasting each other with midrange prosecco. Aneeta unflatteringly mid-bite of a canape. Several of Will on the dance floor looking increasingly drunk, and one of Will and Nikki dancing together, captioned with a gel-pen heart symbol. Walden could picture Aneeta drawing the heart, teasing, and Nikki's glare.

Other shots showed the rest of the party: the dancing, the drinking, the demolished buffet table. Above all, the leavers: Year Thirteen, en masse, looking delighted with themselves in their formalwear. As usual, not every teenager had quite got the hang of formalwear yet. Walden saw badly fitting suits and a number of ill-advised cummerbunds. Several girls had worn cocktail dresses so shockingly short that they would probably look back in amazement at their own daring in a few years' time. And here was Mathias on the dance floor in a cheering group, and here Aneeta and Nikki were joining hands to spin each other. And here was Will with Nikki again, the lights turned down low for what must have been the slow dance, and another gel-pen heart.

Good for them.

In the background, Ezekiel and Ebele were dancing as well.

Walden had glimpsed several other teachers on the periphery of the photographs as she went through them. The ball was never officially run by the school, but Year Thirteen usually

Фотографії були з випускного балу. Там була Ніккі, сліпуча в білій вечірній сукні з пастками, яку, мабуть, вибрала для неї Ебеле. Аніта в прекрасному рожево-золотому сарі, з рум'яними щоками і посмішкою. Матіас виглядав вищим і, насправді, досить елегантним у своєму темному костюмі та стриманій краватці. Вілл обрав білий костюм — безглуздий хлопчик! — і підібрав краватку та кишенькову хустинку під червоно-срібні сережки Ніккі.

“ЗАГІН ЗАКЛИКУ!” Один з них написав під стандартною фотографією чотирьох усміхнених вісімнадцятирічних підлітків, які обіймають один одного за плечі. Подібні слогани були написані під іншими фотографіями. Матіас і Ніккі піднімають келихи з просекко середнього класу. Аніта не дуже привабливо кусає канапе. Кілька фотографій Вілла на танцмайданчику, де він виглядає дедалі п'янішим, і одна, де Вілл і Ніккі танцюють разом, з підписом у вигляді сердечка, намальованого гелевою ручкою. Волден могла уявити, як Аніта малює сердечко, дражниться, а Ніккі гнівно дивиться на неї.

Інші знімки показували решту вечірки: танці, випивку, розгромлений фуршетний стіл. А над усім цим — випускники: тринадцятий рік, всі разом, задоволені собою у своїх вечірніх вбраннях. Як завжди, не всі підлітки ще звикли до вечірнього вбрання. Волден побачив погано підібрані костюми та кілька невдалих кумербандів. Кілька дівчат одягли коктейльні сукні, настільки шокує короткі, що, ймовірно, через кілька років вони з подивом згадуватимуть свою сміливість. А ось Матіас на танцмайданчику в веселій компанії, а ось Аніта і Ніккі, які взялися за руки, щоб обертатися. А ось знову Вілл з Ніккі, світло приглушене, мабуть, для повільного танцю, і ще одне серце, намальоване гелевою ручкою.

Рада за них.

На задньому плані також танцювали Езекііл і Ебеле.

Волден помітила кількох інших вчителів на периферії фотографій, коли переглядала їх. Бал ніколи офіційно не проводився школою, але тринадцятий клас зазвичай запрошував своїх вчителів.

invited their teachers. They did all the planning themselves, with a grant from the Parents' Association and additional funds chucked in the pot by their actual parents. Much easier to answer the question of Can we serve alcohol? when there were no official risk assessments to get through. Adults made their own choices about these things—and this was a party finally, officially, for adults.

They looked so happy. They looked so grown-up. They'd thought of Walden; they'd sent her the photos. She wiped her eyes with a corner of the bedsheet.

Good for them.

“Are you okay?” Laura said.

“Yes,” said Walden, wiping her face again. “Yes, thank you, yes. How did this get to you?” She'd had kind and carefully neutral cards from a few coworkers—Ebele, David—but nothing from students.

“Aneeta knows where I work,” said Laura drily. “She's a strong character, that girl.”

Aneeta, when Walden started teaching her, at the beginning of Year Twelve, had been quiet and well-behaved with a marked tendency to disappear into the background of any lesson. ‘Character’ was one of the things that every school claimed to instil and that no school could really control. Walden was not going to keep crying. It was too embarrassing.

She unfolded the sheet of A5 notepaper. Dear Dr Walden, Nikki had written.

All right, so maybe she was going to keep crying.

“Um—” said Laura.

“Not bad news,” Walden said. “It's hard to explain.” And then she remembered that of course Laura knew the context. They'd been arguing about Nikki for years. “Nicola Conway is going to Oxford. She says ‘if I get the grades,’ but of course she'll get the grades. She was having a tricky time making up her mind—

Вони самі все планували, отримуючи грант від батьківської асоціації та додаткові кошти від своїх батьків. Набагато легше було відповісти на питання «Чи можна подавати алкоголь?», коли не потрібно було проходити офіційну оцінку ризиків. Дорослі самі приймали рішення з таких питань — і це була, зрештою, офіційна вечірка для дорослих.

Вони виглядали такими щасливими. Вони виглядали такими дорослими. Вони згадали про Волден; вони надіслали їй фотографії. Вона витерла очі куточком простирадла.

Рада за них.

— Ти в порядку? — запитала Лора.

— Так, — відповіла Волден, знову витираючи обличчя. — Так, дякую, так. Як це до тебе дійшло? — Вона отримала добрі й обережно нейтральні листівки від кількох колег — Ебеле, Девіда — але нічого від студентів.

— Аніта знає, де я працюю, — сухо сказала Лора. — Вона сильна дівчина.

Коли Волден почала викладати Аніті на початку дванадцятого класу, та була тихою і слухняною, з помітною схильністю зникати на задньому плані під час будь-якого уроку. «Характер» був однією з тих речей, які кожна школа заявляла, що прищеплює, але жодна школа не могла насправді контролювати. Волден не збиралася продовжувати плакати. Це було надто соромно.

Вона розгорнула аркуш паперу формату А5. «Шановна докторко Волден», — написала Ніккі.

Гаразд, можливо, вона й далі плакала.

— Е-е-е... — сказала Лора.

— Це не погана новина, — сказала Волден. — Важко пояснити. А потім вона згадала, що, звичайно, Лора знала контекст. Вони роками сперечалися про Ніккі. — Нікола Конвей їде в Оксфорд. Вона каже: «Якщо я отримаю оцінки», але, звичайно, вона отримує оцінки. Їй було важко прийняти рішення...

well. I'm very glad. I think she deserves it. I think she'll do wonderfully.”

Nikki had written about the A-level exams. What Walden wouldn't give for a chance to see the theory paper! She thought it had all gone well. Matty was happy because there were loads of array questions and he's good at those. What was the date today? A-level results were usually the third Thursday in August—Walden was not going to rest easy until she knew if Mathias had pulled off that overall B—

Will to Christ Church, Nikki to Wadham, both for Sorcery. Aneeta to Imperial College London for an eventual MSc in Biochemistry. Mathias had decided on a gap year to work and travel, and then an apprenticeship instead of university. Did you know there's a Marshal apprenticeship? They're starting one with a BThau degree path—Walden had not known that; when had that happened?

Your students forgot you. It was natural for them to forget you. You were a brief cameo in their lives, a walk-on character from the prologue. For every sentimental my teacher changed my life story you heard, there were dozens of my teacher made me moderately bored a few times a week and then I got through the year and moved on with my life and never thought about them again.

They forgot you. But you did not forget them.

Thank you for everything, Nikki had written.

“Thank you,” Walden said, folding up the note, tucking it safely back into the card along with the photos. “Thank you for this.”

“Do you want to talk about it?” said Laura.

“Not really,” Walden said. “Not yet.”

“Do you know what you're going to do now?”

“Technically I still have a job,” Walden said. “I think, reading between the lines,” that had been a difficult phone call,

Ну. Я дуже рада. Думаю, вона на це заслуговує. Думаю, вона чудово впорається.

Ніккі написала про іспити на атестат зрілості. Що б Волден не віддала за можливість побачити тест з теорії! Вона думала, що все пройшло добре. Метті був щасливий, бо було багато питань з масивами, а він добре їх вирішує. Яка сьогодні дата? Результати іспитів на атестат зрілості зазвичай оголошують у третій четвер серпня — Волден не заспокоїться, поки не дізнається, чи отримав Матіас загальну оцінку «Б»...

Вілл — до Крайст-Черч, Ніккі — до Вадхем, обидва на факультет чаклунства. Аніта — до Імперського коледжу Лондона, щоб зрештою отримати ступінь магістра біохімії. Матіас вирішив взяти рік перерви, щоб попрацювати і помандрувати, а потім піти на стажування замість університету. Ти знала, що є стажування у Маршала? Вони починають її з ступенем Бакалавра магії — Волден цього не знала; коли це сталося?

Ваші учні забули вас. Для них було природно забути вас. Ви були короткою епізодною появою в їхньому житті, другорядною постаттю з прологу. На кожну сентиментальну історію про те, як вчитель змінив моє життя, яку ви чули, припадало десятки історій про те, як вчитель кілька разів на тиждень викликав у мене помірну нудьгу, а потім я закінчив рік, рушив далі своїм життям і більше ніколи про них не думав.

Вони забули вас. Але ви не забули їх.

«Дякую за все», написала Ніккі.

— Дякую, — сказала Волден, склавши записку і сховавши її разом із фотографіями в листівку. — Дякую за це.

— Хочеш про це поговорити? — запитала Лора.

— Не дуже, — відповів Волден. — Ще ні.

— Ти знаєш, що будеш робити далі?

— Технічно я все ще маю роботу, — сказала Волден. — Я думаю, читаючи між рядками, — це був важкий телефонний дзвінок,

“that it would make David’s life much, much easier if I gracefully resigned. I can’t do my job. At least, not for the time being. And also ... I don’t want to.” It was the first time she’d said it. She said it again to make sure, and heard the steady ring of truth. “I don’t want to go back.”

“Good,” said Laura. “Good.”

“Oh?”

“Not that it’s my business,” Laura said. “I know. But it’s about time.”

“Technically I left school in 2003,” Saffy said. “Realistically—”

“—no, you didn’t.”

“No,” said Saffy. “No, I don’t think I ever left Chetwood at all. When I was seventeen, I watched my first love get consumed by a monster, and I knew that it was my fault. And then instead of getting therapy about it, I went and got a doctorate about it. So that explains,” she made a vague hand gesture, “most things about me, I suppose.”

“Give me some credit for being an adult, it was twenty years ago!” said Laura, and after a moment Saffy realised it was her own words being quoted back at her. But Laura didn’t seem to mean it unkindly. Saffy couldn’t remember the last time she had felt—or wanted to feel—understood, by another human being. It was a funny feeling. A little disorienting, when you had spent so much of your life trying to avoid ever getting too personal.

“Well,” she said, trying to make light of it, “after all, most grown-ups have baggage—don’t we?”

“No, I’ve spent my career trying to make up the Marshals’ failure to a sad little girl I glimpsed once when I was twenty-two for normal reasons,” Laura said. “Probably it’s all my mum’s fault, or something.”

“The good news is that Nikki Conway is going to Oxford,” Saffy said.

— що життя Девіда стане набагато легшим, якщо я гідно звільнюся. Я не можу виконувати свою роботу. Принаймні, поки що. А також... я не хочу. — Вона сказала це вперше. Вона повторила це ще раз, щоб переконатися, і почула впевнене звучання правди. — Я не хочу повертатися.

— Добре, — сказала Лора. — Добре.

— О?

— Не те, щоб це була моя справа, — сказала Лора. — Я знаю. Але вже час.

— Технічно я покинула школу в 2003 році, — сказала Саффі. — Реально... —ні, ти не покинула.

— Ні, — сказала Саффі. — Ні, я не думаю, що я взагалі коли-небудь покидала Четвуд. Коли мені було сімнадцять, я бачила, як моє перше кохання поглинуло чудовисько, і я знала, що це моя вина. І замість того, щоб пройти терапію, я пішла і отримала докторський ступінь з цього приводу. Це пояснює, — вона зробила невиразний жест рукою, — мабуть, більшість речей про мене.

— Віддай мені належне, я ж доросла людина, це було двадцять років тому! — сказала Лора, і через мить Саффі зрозуміла, що це її власні слова, які їй повторили. Але Лора, здавалося, не мала на увазі нічого недоброго. Саффі не могла пригадати, коли востаннє вона відчувала — або хотіла відчувати — розуміння з боку іншої людини. Це було дивне відчуття. Трохи дезорієнтувало, коли ти стільки часу в житті намагалася уникати надто особистих стосунків.

— Ну, — сказала вона, намагаючись не надавати цьому значення, — зрештою, більшість дорослих мають багаж — чи не так?

— Ні, я присвятила свою кар’єру тому, щоб компенсувати провал Маршалів перед сумною дівчинкою, яку я колись побачила, коли мені було двадцять два роки, з цілком нормальних причин, — сказала Лора. — Мабуть, це все вина моєї мами, або щось таке.

— Хороша новина в тому, що Ніккі Конвей їде в Оксфорд, — сказала Саффі.

“Where she’s going to become an absolutely first-rate magician, if I’m any judge. Which I am.”

Laura made a face. “The passage of time. It shouldn’t be allowed.”

“But it happens whether you like it or not,” Saffy said. Laura made a toasting gesture at her, and she answered—left-handed, without too much difficulty—by miming a clinking glass. Another thing that was terrible about being alone with your thoughts in a warded hospital bed: no one would bring you a comforting gin and tonic, no matter how medicinal you felt it would be.

“I don’t suppose you could tell me what happened to the Phoenix,” Saffy said.

“Oh, it’s still there,” said Laura. “Stuck into the school’s magical shadow in the demonic realm. I told you back in October that something was going to move into Chetwood’s territory. Chief Ramamurthy made me do a hunter’s assessment on how hard it would be to get rid of it again.”

“And?”

“It would be a complete fucking nightmare and we’d just have to fight something else the same size or bigger six months later,” Laura said.

“And...”

She looked squirrely. Saffy thought about the Phoenix. She knew it better than anyone else alive. And because no one had died—because she and Mark Daubery had been the two worst casualties—because Chetwood School was still in one piece, and Year Thirteen had finished their A levels and thrown a party about it as usual because, after everything, this had just been a disaster, and not a tragedy—she knew what had happened.

“It’s cooperating, isn’t it,” she said.

“I wouldn’t go that far,” Laura said. “But it’s clearing out everything else in the area. It’s going to take them years to get a

— Де вона стане абсолютно першокласною чарівницею, якщо я можу судити. А я можу.

Лора скорчила гримасу. «Плин часу. Це не повинно бути дозволено».

— Але це відбувається, подобається тобі це чи ні, — сказала Саффі. Лора зробила жест, ніби піднімає келих, і Саффі відповіла — лівою рукою, без особливих труднощів — імітуючи дзенькіт келихів. Ще одна жахлива річ у тому, щоб бути наодинці зі своїми думками в лікарняному ліжку під охороною: ніхто не принесе тобі заспокійливого джина з тоніком, хай як би лікувальним ти його вважаєш.

— Я не думаю, що ти можеш мені розповісти, що сталося з Феніксом, — сказала Саффі.

— О, він все ще там, — відповіла Лора. — Застряг у магічній тіні школи в демонічному світі. Я ще в жовтні казала тобі, що щось перейде на територію Четвуда. Шеф Рамамурті змусив мене провести оцінку мисливця, щоб визначити, наскільки важко буде знову його позбутися.

— І?

— Це буде справжній кошмар, і через півроку нам доведеться боротися з чимось таким самим або навіть більшим, — відповіла Лора.

— І...

Вона виглядала збентеженою. Саффі подумала про Фенікс. Вона знала його краще за будь кого іншого. І тому що ніхто не загинув — тому що вона і Марк Даубері були двома найгіршими жертвами — тому що школа Четвуд залишилася цілою, а тринадцятий рік закінчив A-levels і влаштував з цього приводу вечірку, як зазвичай — тому що, зрештою, це була лише катастрофа, а не трагедія — вона знала, що сталося.

— Вона співпрацює, чи не так? — сказала вона.

— Я б не сказала, — відповіла Лора. — Але воно очищає все інше в цьому районі. Їм знадобиться кілька років, щоб налагодити нову систему замість старих магічних двигунів. Школа мала б бути

new system up and running instead of those old thaumic engines. The school ought to be crawling with demons. But instead the trouble has died right down. They're not even getting photocopier imps anymore."

"Of course not. The Phoenix is the photocopier imp, I think you'll find," Saffy said. "On a larger scale, of course. But the demonic realm is mostly not a very nice place. A good territory is worth protecting. And the Phoenix is a sentient creature with comprehensible goals that largely align with the school's magical security needs. It should be manageable, and more or less benign, if people use a little common sense. Though I think it would be worth drawing up an employment contract. Demons take contracts very seriously."

"More or less what Roger said," Laura said, and at Saffy's blank look, "Professor Rollins? He said you'd remember him. They've got him consulting."

"Oh, the perfect person. But how on earth did the governors get Roger Rollins to agree to consulting work for a private school? He hates the whole concept. There couldn't be enough money in the world, surely."

Laura's mouth tilted up. "He's doing it for free. But Chetwood's made a grant out of the school endowment to establish magical teaching departments at three state comps and a sixth form college. One close by, one in Manchester, two in London. Marshal-backed project, because you wouldn't believe how much trouble kids get into teaching themselves magic from the internet instead. At least if they're doing it at school someone can catch the idiots early."

"Ah," Saffy said, starting to laugh. Yes, that would do it. And then she said, "Hmm," because, actually ... if she could teach again ...

She wasn't going to assume her own helplessness yet. Of course, she was going to teach again. Establishing a department

заповнена демонами. Але замість цього проблеми зникли. Вони навіть більше не отримують імів-фотокопіювальників.

— Звичайно, ні. Фенікс — це імв-копіювальниця, як ти сама побачиш, — сказала Саффі. — У більшому масштабі, звичайно. Але демонічна сфера здебільшого не дуже приємне місце. Гарну територію варто захищати. А Фенікс — розумна істота з зрозумілими цілями, які в основному відповідають магічним потребам школи в безпеці. Якщо люди будуть користуватися здоровим глуздом, то з ним можна впоратися, і він буде більш-менш доброзичливим. Хоча, я думаю, варто скласти трудовий договір. Демони дуже серйозно ставляться до договорів.

— Приблизно те, що сказав Роджер, — сказала Лора, а побачивши здивований вираз обличчя Саффі, додала: — Професор Роллінс? Він сказав, що ви його пам'ятаєте. Вони найняли його консультантом.

— О, ідеальна людина. Але як же губернатори змогли переконати Роджера Роллінса погодитися на консультаційну роботу для приватної школи? Він ненавидить саму цю ідею. Напевно, ніякі гроші світу не змогли б його переконати.

Лора посміхнулася. — Він робить це безкоштовно. Але Четвуд виділив грант із шкільного фонду на створення відділень магічного навчання в трьох державних школах і коледжі шостого класу. Одне поблизу, одне в Манчестері, два в Лондоні. Проект підтримує Маршал, бо ти не повіриш, скільки проблем створюють діти, які самостійно вчать магію з інтернету. Принаймні, якщо вони роблять це в школі, хтось може вчасно виявити цих ідіотів.

— Ага, — сказала Саффі і почала сміятися. Так, це б допомогло. А потім вона сказала: — Хм, — бо, насправді... якщо б вона могла знову викладати...

Вона ще не збиралася визнавати свою безпорадність. Звичайно, вона збиралася знову викладати. Створення кафедри з нуля звучало

from scratch sounded interesting. It would be mostly frontline teaching, rather than senior management, but with enough responsibility to keep her stretched. Less money, but she didn't need the money, not really—

Laura was watching her with a hard-to-read little smile. “He did say I should mention it to you. Did I tell you I've been taking lessons?”

“It was very obvious that you'd been taking lessons,” Saffy assured her, and then realised how patronising that sounded. “I mean—because you're getting so much better, so fast, and— Oh no, that sounds worse.”

“Just a bit,” Laura said.

“Stop laughing at me.”

“It's all right, I'm used to you.”

“You're genuinely very good!” said Saffy.

“Some of us don't hang our self-respect on being the best at everything,” Laura said. “Don't worry.”

“I don't—well, not everything.”

Laura looked at her thoughtfully. “I'm going to ask one more time. Are you all right?”

“Honestly?” Saffy said. “I'm about as well as you can be when you're nearly forty, broadly unemployable at least in the short term, and learning to manage a serious disability.”

“I'm sorry.”

“You don't need to apologise.”

“I'm not sorry for cutting your arm off,” Laura clarified. “Clever of you to come up with it and I wish I'd thought of it sooner. I'm sorry about everything else.”

“You're so sensible,” said Saffy wistfully. “It's nice. Anyway, it could all be a lot worse. I'm lucky enough to have savings and family to fall back on. My parents gave my brother the deposit for his first mortgage and have felt guilty ever since that I never asked for one. Maybe I'll buy a house. In any case, I can

цікаво. Це буде переважно викладання на першій лінії, а не робота в керівництві, але з достатньою відповідальністю, щоб тримати її в тонусі. Менше грошей, але їй не потрібні були гроші, насправді...

Лора дивилася на неї з важко зрозумілою посмішкою. — Він сказав, що я повинна тобі про це розповісти. Я тобі казала, що беру уроки?

— Це було дуже очевидно, що ти береш уроки, — запевнила її Саффі, а потім усвідомила, як це звучало поблажливо. — Я маю на увазі... тому що ти так швидко прогресуєш, і... О ні, це звучить ще гірше.

— Трохи, — сказала Лора.

— Припини сміятися з мене.

— Все гаразд, я до тебе звикла.

— Ти справді дуже добре граєш! — сказала Саффі.

— Деякі з нас не пов'язують свою самоповагу з тим, щоб бути найкращими у всьому, — сказала Лора. — Не хвилюйся.

— Я не... ну, не у всьому.

Лора задумливо подивилася на неї. — Я запитаю ще раз. Ти в порядку?

— Чесно? — запитала Саффі. — Я в порядку, як тільки можна бути в порядку, коли тобі майже сорок, ти практично непрацездатна, принаймні в короткостроковій перспективі, і вчишся жити з серйозною інвалідністю.

— Мені шкода.

— Не потрібно вибачатися.

— Я не шкодую, що відрізала тобі руку, — пояснила Лора. — Ти розумно придумала це, і я шкодую, що не подумала про це раніше. Мені шкода за все інше.

— Ти така розсудлива, — з сумом сказала Саффі. — Це приємно. У будь-якому разі, все могло бути набагато гірше. Мені пощастило, що у мене є заощадження і сім'я, на яку я можу покластися. Мої батьки дали моему братові завдаток на його першу іпотеку і з того часу відчувають провинув, що я ніколи не просила про це. Можливо, я

easily afford to take a year—maybe a couple of years— before I decide what I’m doing next.”

“Think you’ll be in London?”

“I could be,” Saffy said.

Laura didn’t say anything else. Saffy started counting in her head again. Fourteen, fifteen, sixteen ...

In the end she had mercy. “Do you think this awkward silence is better or worse than the last one?”

“I’m not good at this,” said Laura. “And I’ve never asked someone out after chopping her arm off before.”

The absolutely beautiful swell of delight in Saffy’s chest. You grew out of most parts of being a teenager, thank goodness, but you didn’t grow out of romance. “I wasn’t sure you would.”

“You know, you could make a move for once.”

“If you’re not good at this, I’m terrible,” Saffy said. “I spent months kicking myself that I never actually got your phone number.” Confession time. “I stalked your old Instagram.”

Laura made a choking sound of laughter.

“I know. I know!”

“Well,” said Laura. “How about it?”

“It does sort of depend,” Saffy said. “I think I’m ... not really looking for casual. If you understand. I’m a bit too old for messing around, I think.”

Laura raised her eyebrows.

“Yes, all right, and I also just had a casual relationship with a complete wanker. It reminded me why you shouldn’t.” Laura snorted. “I did tell you so.”

“You did. I also told myself so. Repeatedly. And yet.”

“Well,” said Laura. “All right. Let’s try it, then.”

“Just like that?”

“You don’t want to mess around, neither do I. We worked together for years. We can skip the getting to know you and give serious a go. Take six months, see if we hate it, go from there.”

куплю будинок. У будь-якому разі, я легко можу дозволити собі взяти рік — можливо, пару років — перш ніж вирішити, що робити далі.

— Думаєш, ти будеш в Лондоні?

— Можливо, — відповіла Саффі.

Лора більше нічого не сказала. Саффі знову почала рахувати в голові. Чотирнадцять, п’ятнадцять, шістнадцять...

Зрештою вона змилосясердилася. — Як думаєш, ця незручна тиша краща чи гірша за попередню?

— Я не дуже в цьому вправна, — сказала Лора. — І я ніколи раніше не запрошувала на побачення дівчину, якій відрубала руку.

Абсолютно прекрасне хвилювання радості в грудях Саффі. Ти, слава Богу, переросла більшість аспектів підліткового віку, але не переросла романтику. — Я не була впевнена, що ти це зробиш.

— Знаєш, ти могла би хоч раз зробити крок.

— Якщо ти в цьому не дуже вправна, то я взагалі жахлива, — сказала Саффі. — Я місяцями картала себе за те, що так і не взяла твій номер телефону. Час зізнань. — Я стежила за твоїм старим Instagram.

Лора задихнулася від сміху.

— Я знаю. Я знаю!

— Ну, — сказала Лора. — Що скажеш?

— Це залежить, — сказала Саффі. — Я думаю, що я... не шукаю випадкових стосунків. Якщо ти розумієш. Я трохи застара для таких ігор, думаю.

Лора підняла брови.

— Так, добре, і я тільки но мала випадкові стосунки з повним придурком. Це нагадало мені, чому не варто цього робити.

Лора пирхнула. — Я ж тобі казала.

— Сказала. Я теж собі це казала. Неодноразово. І все одно...

— Ну, — сказала Лора. — Гарзд. Тоді спробуймо.

— Просто так?

— Ти не хочеш бавитися, я теж. Ми працювали разом роками. Ми можемо пропустити етап знайомства і відразу перейти до серйозних стосунків. Давай спробуємо півроку, подивимося, чи нам це

Laura hesitated, and then added challengingly. “You should know, though—I want kids.”

“Oh! Well. I think I could be persuaded, actually,” said Saffy. “Provided I’m not the one who has to get pregnant.” At Laura’s look, she clarified, “I do like children. Teenagers more than toddlers, but if you start with one you eventually get the other. And I think, well. I think it could be good.” Then she had to laugh. “Oh, listen to us, aren’t we awful? Shouldn’t we go on one more date first? Or at least, I don’t know, kiss?”

Laura leaned over the bed, tilted Saffy’s face up with one hand, and kissed her.

“Are you sure you’re not trying to be the best at everything,” Saffy said breathlessly a few moments later. “No, come back here.”

It had been so long since she kissed someone, she both liked and respected. It had been so long since she kissed someone she wanted. She had forgotten how it felt to want like this, want entirely, want with meaning, want more. And Laura kissed like she fought: courageous, decisive, expert, beautiful. “There you go,” she said, next time they broke apart. “That’s a kiss.”

Saffy let her go reluctantly. She wanted to keep her fingers scrunched into the fuzzy spikes of the shaved hairline at Laura’s nape. She said, “Laura.”

“You asked for it.” Distinctly smug.

“What have I let myself in for?”

“We’ll give it six months and you can see if you like it.” Saffy started to laugh. “I’m very out of practice at relationships, I should warn you.”

“Saffy, I know.”

“And I’m a lot better at being a teacher than I am at being a person.”

“I know.”

не подобається, і далі будемо вирішувати. Лора завагалася, а потім додала виключно: — Але ти повинна знати — я хочу дітей.

— О! Ну, гадаю, мене можна переконати, — сказала Саффі. — За умови, що це не я буду вагітною. Побачивши погляд Лори, вона пояснила: — Я люблю дітей. Підлітків більше, ніж малюків, але якщо почати з одного, то зрештою отримаєш і іншого. І я гадаю, що... Я думаю, це може бути добре. Потім вона не втрималася і розсміялася. — О, послухай нас, хіба ми не жахливі? Чи не варто нам спочатку піти на ще одне побачення? Або хоча б, не знаю, поцілуватися?

Лора нахилилася над ліжком, підняла обличчя Саффі однією рукою і поцілувала її.

— Ти впевнена, що не намагаєшся бути найкращою у всьому? — задихаючись, запитала Саффі через кілька хвилин. — Ні, повернися сюди.

Вона так давно не цілувала когось, кого любила і поважала. Вона так давно не цілувала когось, кого хотіла. Вона забула, як це — хотіти так, хотіти повністю, хотіти з сенсом, хотіти більше. А Лора цілувалася так, як билася: сміливо, рішуче, майстерно, красиво. — Ось так — сказала вона, коли вони знову розлучилися. — Ось це поцілунок.

Саффі неохоче відпустила її. Вона хотіла тримати пальці затиснутими в пухнастих колючках поголеної лінії волосся на потилиці Лори. Вона сказала: — Лора.

— Ти сама просила. — З явною самовдоволеністю.

— У що я вплуталася?

— Дамо собі шість місяців, і ти побачиш, чи тобі це подобається. —

Саффі почала сміятися. — Я дуже давно не мала стосунків, попереджаю тебе.

— Саффі, я знаю.

— І я набагато краща вчителька, ніж людина.

— Я знаю.

“I don’t actually own any clothes that aren’t schoolmistress outfits,” Saffy confessed. “Except things from uni I should have thrown out years ago.”

“You can buy clothes in shops,” Laura said. “You can even order them online these days. I know you’re an old crone, but don’t worry. I can explain the internet to you.”

Saffy started laughing. “Yes, all right! I just think I’m not going to be very good at ... well ... life. Us. Everything.”

“Well, you know what they say,” said Laura, with generous, merciless affection. “You’re never too old to learn.”

— У мене немає жодного одягу, крім шкільних костюмів, — зізналася Саффі. — Крім речей з університету, які я мала б викинути ще багато років тому.

— Ти можеш купити одяг у магазинах, — сказала Лора. — Зараз його можна навіть замовити в Інтернеті. Я знаю, що ти стара баба, але не хвилюйся. Я поясню тобі, як працює Інтернет.

Саффі почала сміятися. — Так, добре! Просто я думаю, що не буду дуже хорошою в... ну... житті. У нас. У всьому.

— Ну, ти знаєш, як кажуть, — сказала Лора з великодушною, безжальною любов’ю. — Ніколи не пізно вчитися.

Chapter 2. Challenging of rendering stylistic expressiveness of magical realism into Ukrainian: the case of *The Incandescent* by Emily Tesh

2.1 *The Incandescent* by Emily Tesh: Book description

Emily Tesh is an English science fiction and fantasy author. She has written different stories since she was a child (Goodreads, 2026). Her first published novellas were “Silver in the Wood and Drowned Country” in the Greenhollow Duology. Which is an adaptation of the “Green Man” – an English tale. It was described by Katherine Coldiron as “utterly enchanting” tale centered queer relationships and nature writing. Her first novel “Some Desperate Glory” gained praise from critics. It is science – fiction novel which is focused on the choices of main protagonist during the devastating war. (Goodreads, 2026)

The story follows Dr. Sapphire "Saffy" Walden, a brilliant expert in demon invocation who runs the magic department at Chetwood Academy, an elite British boarding school. On paper, Saffy is the definition of control and authority. In reality? She's a burnt-out educator drowning in paperwork, faculty politics, and the relentless pressure of keeping six hundred teenagers safe from literal, manipulative demons. (SFFWORLD, 2025)

The real turning point happens when her chaotic A-Level sixth-form students make a massive, dangerous magical blunder. As Saffy tries to clean up the mess—while grappling with her own professional missteps—the story shifts from a simple school drama into a deeply personal look at identity and burnout. It forces her to drop the "perfect teacher" facade and look at who she really is when everything falls apart (Interview with Author Emily Tesh, 2025).

What really sets Emily Tesh's *The Incandescent* (2025) apart is its striking sense of magical realism. Instead of treating magic like a world-shattering, extraordinary force, the novel embeds it naturally into the mundane, everyday routine of school life. It feels entirely believable because the magic is just there, yet the story never loses that gripping fantasy tension. There is a constant, lingering danger that things could go horribly wrong at any moment, which Tesh brilliantly balances against a deeper, more literary look at power, privilege, and the sheer exhaustion of working in an elite, high-pressure academic environment (Paul Weimer, 2025).

Critics have widely praised this balance as one of the novel's biggest strengths—it perfectly pairs the unpredictable thrills of fantasy with a quiet, introspective look at professional burnout. Magic in this world isn't just mystical; it is deeply political and bureaucratic. The characters are trapped in rigid, hierarchical systems that demand conformity, and the real friction comes from the gap between the official rules and the messy reality of their lives. In this way, the book builds on Tesh's ongoing fascination with authority: who holds it, who is left out, and the heavy price of keeping up appearances (Liz Bourke, 2025).

Even the title itself, *The Incandescent*, captures this double-edged sword. It hints at a blinding, revelatory light, but also at the danger of being entirely consumed by it. In Saffy's world, knowledge is never safe or neutral—it changes the people who chase it, demanding a heavy personal sacrifice. It ties beautifully into Tesh's signature theme of transformation, reminding us that real change, whether magical or personal, always comes with a cost.

2.2 Expressiveness of magical realism in *The Incandescent* by Emily Tesh

We translated two chapters of the book “The Incandescent” by Emily Tesh. Magical realism is a literary style that combines realistic descriptions of everyday life with magical, supernatural, or impossible events that are treated as normal parts of reality. Different scholars and literary sources define this concept in slightly different ways, each emphasizing particular features of the genre.

According to the Encyclopaedia Britannica, magical realism is characterized by the “matter-of-fact inclusion of fantastic or mythical elements into seemingly realistic fiction” (Britannica,2026). This definition focuses on the natural combination of reality and fantasy within the same narrative world. In magical realist texts, extraordinary events occur in ordinary settings, and neither the narrator nor the characters find them unusual.

Literary scholars *Christopher Warnes and Kim Anderson* (2020) also stress that magical realism refers to a mode or a style, and, sometimes even a genre of writing in which magical and realistic elements are presented as equal parts of a story as if there’s no difference between them.

Another compelling interpretation comes from Postcolonial Studies, which treats magical realism, approving Lois P. Zamora and Wendy B (2020, p.20) definition of it as a literary mode that tends to transgressing boundaries, among which are ontological, political, geographical, and even generic.

Richard Perez and Victoria A. Chevalier (2020, p. 1) state that the presence of magical realism in literature became 21st century trend globally, implicating current politics, aesthetics, identity, and social/national formations. It is outlined that global literatures offer the reimagining of spaces and shifting populations within continually reconfigured world revealing that nowadays people live in closer relation due to easier ways of immigration, meeting different cultures and cross boundaries.

Studying magical realism in the literature of 21st century, scholars approve that among those categories explored by the writers creating magical realism are nature, history, religion, economics that existed earlier but, psychology, and forms of identity (race/gender/sexuality/class) became new in the 21st century in specific contexts of Being influenced by current situation. If previously, some magic was appeared in real world, modern literature explores education that unites magic and real among other categories mentioned above (Richard Perez and Victoria A. Chevalier, 2020).

Though, in the attempt to redraw the boundaries of the worlds magic is represented by ghosts, spirits, animals and other phenomena that relates to magic but coincides with realism. This global boom entered literature of all continents. Scholars claim that nowadays periods of time in magical realism literature changes from past to future, and this is connected with current tendencies to learn new spaces and to find another Being besides ours (Richard Perez and Victoria A. Chevalier, 2020).

From the above said we make conclusions that *The Incandescent* by Emily Tesh is a typical 21st century novel relies heavily on the depicting of real and magic coexisting without boundaries, making attempts to win the leading role in this very philosophical category of Being.

As it was stated by scholars that magical realism usually takes place in ordinary, recognizable environments such as villages, cities, schools, or family homes. These settings often reflect really social, cultural, or historical conditions (Christopher Warnes and Kim Anderson Sasser, 2020).

In *The Incandescent* there are both, real and magic coexist but real is better recognizable with lots of details that prove its reality.

Thus, the elements of magical realism connected to **real world** include:

Realistic setting – magical realist works are usually grounded in familiar, believable environments that resemble British and American locations. Additionally, the narrative is connected to different institutions, and cultural references.

As the brightest example of real-world presence in *The Incandescent*, it’s recognizable place, such as the Arizona desert:

“...created under controlled conditions in a lab in the Arizona desert, which had been going for nearly forty years.” (Emily Tesh, 2025, p. 91)

The novel also includes the realistic academic environment of Chetwood School that is available on current maps in Britain:

“Chetwood had been offering a complete education for young magicians since the fourteenth century.” (Emily Tesh, 2025, p. 92)

In addition, references to BBC news and broadcasting culture create a stronger connection to real British society:

“...by his accent with the clipped consonants of long-ago BBC announcers.” (Emily Tesh, 2025, p. 95)

These details make the **fictional world** appear authentic and believable, allowing magical elements to blend naturally into everyday reality.

As it was said above, fantasy elements presented as ordinary – one of the main characteristics of magical realism is that supernatural or impossible phenomena are described as natural and unquestioned parts of everyday life (Christopher Warnes and Kim Anderson Sasser, 2020).

In *The Incandescent*, magical and demonic elements are introduced in a calm, technical, and almost academic manner, which makes them appear routine rather than extraordinary. For example, demonic incursions and magical practices are explained scientifically:

“She was an expert in creating tiny and tightly contained demonic incursions, overlaps between the mundane and demonic planes, in order to conduct her carefully managed trade: pieces of mundane existence, which could be as small as the vibrations in the air she breathed, in exchange for a demon’s effortless facility with magic, the stuff that was as natural and intrinsic to their existence as water to fish.” (Emily Tesh, 2025, p. 91)

The existence of magicians is also treated as completely normal within the educational system:

“Chetwood had been offering a complete education for young magicians since the fourteenth century. At one point, it had accepted pupils as young as five.” (Emily Tesh, 2025, p. 92)

Similarly, the appearance of ghosts is described without fear or surprise:

“This one, she thought, was a ghost. Merringham had been dead for a century.” (Emily Tesh, 2025, p. 93)

These examples demonstrate how supernatural elements are integrated into the narrative as ordinary aspects of reality, which is one of the defining features of magical realism.

As we know, *The Incandescent* is fantasy novel and the author applies different literary devices and techniques to create bright and captivating story gifting it to the readers. It is the case of expressiveness in literature.

In literary analysis, expressiveness refers to how language is used to make a text more vivid, emotionally engaging, and stylistically rich. It is not just about what is being described, but how it is described, since style itself shapes meaning and reader response. As noted in stylistic theory, expressiveness is connected to “how language produces aesthetic and emotional effects beyond basic meaning” (Jean Boase-Beier, 2020).

Literary and rhetorical devices that create expressiveness of the narrative within magic realism In literary analysis, imagery can be understood as a form of description, but a more creative and stylistically loaded one. It does not only present information about the world, but actively shapes how the reader experiences it through sensory, emotional, and symbolic detail. In stylistics, expressiveness is linked to how language produces “aesthetic and emotional effects beyond basic meaning” (Jean Boase-Beier, 2020).

Intertextuality is a literary concept that refers to the way a text is connected to other texts, cultural knowledge, historical events, or earlier discourses. In simple terms, it means that a literary work does not exist in isolation — it “talks to” other texts and uses them to create additional meaning. As Julia Kristeva explains, every text is a “mosaic of quotations,” meaning it is built from and shaped by previous cultural and textual references (Kristeva, Alan, 2021).

In *The Incandescent*, intertextuality helps make the fictional world feel more real by linking it to recognisable historical and cultural contexts. It grounds the story in reality by referring to real-world time periods and social changes, like the 1920s or the shift to co-education in 1963. This

makes the setting feel like it has a believable history. It also blends fiction with reality, so the magical elements feel like part of a world that develops in a familiar, realistic way, these references quietly strengthen world-building and make the magical elements feel more natural within a realistic framework.

Historical intertextuality

This is the most visible type in the novel. It refers to direct or indirect references to real historical periods, events, or social structures. These references help situate the fictional world within a believable timeline and cultural framework.

“The correction was one that would have mattered a great deal in the 1920s, Walden seemed to remember.” (Emily Tesh, 2025, p. 93)

Institutional / cultural intertextuality

This type refers to references to real-world systems such as education, media, or social institutions. It strengthens realism by making the fictional world resemble familiar structures.

“Chetwood had been a single-sex establishment until 1963.” (Emily Tesh, 2025, p. 94)

After intertextuality, imagery is one of the most important literary device to create awareness of real and magic in *The Incadescent*.

Imagery is a literary device that uses descriptive language to create mental pictures and sensory impressions for the reader. It appeals to sight, sound, touch, and other senses, helping to make scenes more vivid and emotionally engaging. According to The Oxford Dictionary of Literary Terms, imagery refers to the “use of figurative and descriptive language to represent objects, actions, or ideas in a way that appeals to the senses” (Baldick, 2015). In the text, imagery is one of the main tools for creating expressiveness and immersion. It helps the reader not only understand what is happening, but actually visualise and feel the scene.

Magical / object-focused imagery:

“Her owl brooch was no longer jammed into anything. The thread of Walden’s magic looped through it jiggled and twisted as the figure sitting on the table tossed it from hand to hand.” (Emily Tesh, 2025, p. 102)

Physical and visual character imagery:

“Mathias was alarmingly pale, the scattering of his acne a livid constellation of red on his forehead and chin. He was still breathing too fast.” (Emily Tesh, 2025, p. 101)

Detilization of fantasy story is of great importance. Besides Intertextual iclusions as references, the author enters details by applying parenthesis, where details added to the main story are sometimes more emotional, expressive and vivid.

Parenthesis is a stylistic device where additional or explanatory information is inserted into a sentence without changing its main grammatical structure. It can appear in brackets, commas, or dashes. Its function is to add clarification, detail, or commentary while keeping the main idea of the sentence intact. According to The Oxford Dictionary of Literary Terms, parenthesis is a form of syntactic interruption that allows writers to “insert supplementary material into the main discourse” (Baldick, 2015). A lot of the time, it helps the writing feel dense but still smooth to read. The reader gets additional meaning almost instantly, without the story pausing to explain everything step by step. This makes the narration feel fast, precise, and slightly academic in tone, as if the world is being described by someone who already understands it deeply. It also makes the magical system feel more structured and real, because ideas are often packed into short insertions or lists, rather than being simplified. At the same time, small comparisons (like references to real-world things) briefly pull the reader back into familiar reality, which helps balance the strange or magical elements.

The first example reveals Laura’s good physical condition and the ability to play left-handed.

“Laura made a toasting gesture at her, and she answered—left-handed, without too much difficulty — by miming a clinking glass.” (Emily Tesh, 2025, p. 336)

The next example represents some secrets not-known by main character that creates intrigue in this story.

“They’re starting one with a BThau degree path—Walden had not known that; when had that happened?” (Emily Tesh, 2025, p. 335)

Depicting actions, especially the fight of main character, Walden with ghost, requires concentration of reader’s attention, though, the author enumerates actions, phrases to create that tension of fighting between real and magic.

Parataxis is a stylistic and syntactic device in which clauses, phrases, or ideas are placed one after another without clear subordination or strong grammatical linking (such as “because,” “although,” or “when”). Instead of showing hierarchy between ideas, parataxis presents them as equal and sequential. According to The Oxford Dictionary of Literary Terms, parataxis is a structure based on “the placing of clauses or phrases one after another independently” (Baldick, 2015).

In the novel, parataxis contributes strongly to the novel’s dense and controlled narrative style. It allows complex ideas—especially magical or abstract ones—to be presented in a layered, step-by-step way without slowing down the rhythm of the sentence. Instead of fully explaining concepts in a hierarchical structure, the narration places details side by side, making the description feel cumulative and systematic. This creates a sense that the magical world is being described like a structured system rather than a mystery. Parataxis also increases intensity and immersion: the reader receives information in quick, successive units, which builds pressure and focus. At the same time, it reflects the novel’s slightly technical, analytical tone, where even emotional or supernatural events are broken into observable parts. The following examples are very illustrative.

“She was an expert in creating tiny and tightly contained demonic incursions, overlaps between the mundane and demonic planes, in order to conduct her carefully managed trade: pieces of mundane existence, which could be as small as the vibrations in the air she breathed, ...” (Emily Tesh, 2025, p. 91)

“Silence. And in that silence, another sound: a series of treble yelps and whimpers, and a regular swish and crack.” (Emily Tesh, 2025, p. 92)

Creating comparison is connected to philosophical or emotional perception of persons, events, actions, giving the reader witty pictures to attract to the story.

Simile is a literary device that compares two different things using connecting words such as “like,” “as,” or “in the same way as.” Its main purpose is to make descriptions clearer, more vivid, or more understandable by linking unfamiliar ideas to familiar ones. According to The Oxford Dictionary of Literary Terms, a simile is a figure of speech in which “one thing is likened to another, usually with ‘like’ or ‘as’” (Baldick, 2015). Similes are used to make complex magical or abstract ideas easier to understand by connecting them to real-world or familiar concepts. This is especially important in magical realist writing, where unfamiliar systems (like magic or demonic structures) need to feel grounded in reality.

Scientific / structural comparison:

“Demons very seldom actually cast spells, in the same way that birds seldom needed aeroplanes.” (Emily Tesh, 2025, p. 96)

Behavioural comparison:

“...she rather thought he was stuck on that idea, skipping and repeating like the ancient recording he resembled.” (Emily Tesh, 2025, p. 94)

The ability to create intensity in the story where real and magic fight for leading the world is valuable. Though, climax plays this role in *The Incandescent*.

Climax is defined as a figure of speech and a dramatic means of persuasion. It represents rhetorical gradation from the least important to the most important things. It can be represented as anti-climax with the most important thing first, then, grading to the least important (Wales, 2011, p. 58). In *The Incandescent* climax is represented as a part of the story to give details listed by importance, to praise the progress, and, sometimes degrading situations.

The first example is detalization of curriculum by complexity of learning.

Divination, once held to be the fourth arcane discipline—invocation, evocation, instantiation, divination... (Emily Tesh, 2025, p. 93)

Second example reveals quality of actions from general to the most specific or complicated.

Speed and confidence and precision ... (Emily Tesh, 2025, p. 331)

Mirroring emotional state and creation of tension are very important in this story. Repetition helps raising tension to the highest level.

Repetition is a stylistic device in which words, phrases, or structures are deliberately repeated within a text. Its purpose is to emphasize meaning, create rhythm, intensify emotion, or highlight important ideas. According to The Oxford Dictionary of Literary Terms (2020), repetition is a rhetorical technique used to “reinforce emphasis through recurrence of linguistic elements”. In *The Incandescent*, repetition is used as a powerful expressive tool that strengthens both emotional intensity and narrative rhythm. It often appears at moments of stress, reflection, or emphasis, helping the reader feel the pressure or urgency experienced by the characters.

Rhythmic action sequence:

“Left, then right. Left, then right.” (Emily Tesh, 2025, p. 102)

Contrast and character emphasis:

“The envelope was large and pink. Walden took it with some surprise. Large and pink didn’t seem very much like Laura.” (Emily Tesh, 2025, p. 333)

To keep emotions at a high tone of excitement or desperation in peak situation, the author inserted literary device that reveals drama in this story.

Hyperbole by The Dictionary of literary terms represents exaggeration to emphasise it literally (Baldwick, 2015, p. 119). By Katty Wales hyperbole is figure or trope in speech or literature known as exaggeration or overstatement. In drama, hyperbole is used to emphasise high level of emotion or passion. Hyperbole is popular currently in literature, especially in fantasy, where often the level of emotions boosts all levels of story.

In *The Incandescent* hyperbole represents excitement or being proud as in the following example.

A thousand years of the European magical tradition, six centuries of Chetwood School, and more than twenty years of study and practice had created Dr Walden. (Emily Tesh, 2025, p. 99)

The role of expressive magical realism in *The Incandescent* is impressive. This story, enforced by different literary devices, attracts readers who enjoy emotional and psychological twists, tension between real and magic and perspectives of future. All these literary devices were challenging for translation, which will be proved in the next sub-chapter.

2.3 Rendering literary devices of magical realism in *The Incandescent* into Ukrainian

Translation of *The Incandescent* was challenging due to big quantity of literary devices that proved the concept of expressive magical realism as a mode of writing. The following examples with comments were a part of translation and represent each of frequently used literary device in the book. Classification of Molina and Hurtado Albir (2002) was the basics for translation commentary with 19 translation techniques reflecting all challenges in translation to be solved successfully.

Imagery

As it was said before, imagery depicts different aspects of real and magic, creates portraits of personalities in the book and uncovers hidden details of the story.

The first example reveals descriptive and imaginative picture of brooch.

(1-s) *Her owl brooch was no longer jammed into anything. The thread of Walden's magic looped through it jiggled and twisted as the figure sitting on the table tossed it from hand to hand.* (Emily Tesh, 2025, p. 102)

(1-t) *Її брошка у вигляді сови більше ні до чого не прилипала. Нитка чарівної петлі Волден, що пронизувала її, тремтіла і скручувалася, коли фігура, що сиділа на столі, перекидала її з руки в руку.*

We use Amplification to change "no longer jammed into anything" into "більше ні до чого не прилипала". Instead of a literal translation for "jammed" (like застрягла), the translator added semantic clarity (не прилипала) to vividly describe the physical relationship between the brooch and its surroundings, to expand the past participle "looped through it" into a full relative clause: "що пронизувала її". This extra wording visualizes the magic as a physical, piercing thread.

We use Structural Modulation to translate the simultaneous conjunction "as" into "коли" (when). This alters the sentence architecture to create a smoother narrative flow in Ukrainian, to rearrange the pronoun position in "tossed it from hand to hand", placing "її" right after the verb ("перекидала її з руки в руку").

Another example is emotional description of Mathias state very emotional details that help imagine his desperation and exhaustion.

(2-s) Mathias was alarmingly pale, the scattering of his acne a livid constellation of red on his forehead and chin. He was still breathing too fast. But Nikki at least looked better, if still very tired. (Emily Tesh, 2025, p. 101)

(2-t) *Матіас був тривожно блідий, а його прищі утворювали яскраво-червону сузір'я на лобі та підборідді. Він все ще дихав занадто швидко. Але Ніккі принаймні виглядала краще, хоча й була дуже втомленою.*

The example above reveals that the metaphor "the scattering of his acne a livid constellation of red" is conveyed by means of Transposition (from noun phrase to verb). The use of this translation technique is due to the fact that the construction "а його прищі утворювали яскраво-червону сузір'я" sounds more natural and grammatically dynamic in Ukrainian. Meanwhile, the sentence "He was still breathing too fast" is rendered through literal translation, as the construction "Він все ще дихав занадто швидко" is perfectly understandable in Ukrainian and easy to read.

Another captivative and depictive description (imagery) of Nikki's state adds tension to the story.

(3-s) *Two more awful, gasping wails. Then, with a visible effort, Nikki lifted her head. Her dark brown eyes were still full of tears, her curling lashes stuck together with dampness. She looked younger than seventeen. Her voice was on the verge of breaking into a wail again as she said, "Dr Walden, I'm so sorry."* (Emily Tesh, 2025, p. 100)

(3-t) *Ще два жахливі, задихані ридання. Потім, з видимим зусиллям, Ніккі підняла голову. Її темно карі очі все ще були повні сліз, а закручені вій злиплися від вологи. Вона виглядала молодшою за сімнадцять. Її голос був на межі того, щоб знову перейти в ридання, коли вона сказала: — Докторе Волден, мені так шкода.*

The example above reveals that the description of the character's emotional state is conveyed by means of Literal translation. The use of this translation technique is due to the fact that constructions like "Потім, з видимим зусиллям, Ніккі підняла голову" and "Вона виглядала молодшою за сімнадцять" mirror the syntax and semantic values of the source text directly, making the text completely understandable in Ukrainian and easy to read.

Detailed Portrait of Laura raises positive attitude to this character.

(4-s) *Laura was wearing jeans and a plain grey T shirt, and carrying a battered old rucksack in one hand. She'd had a haircut. The short back and sides was crisp and tidy.* (Emily Tesh, 2025, p. 332)

(4-t) *Лора була одягнена в джинси та просту сіру футболку, а в одній руці тримала старий пошарпаний рюкзак. Вона підстриглася. Коротка стрижка ззаду і з боків була акуратною і охайною.*

This example reveals that the descriptions of the character's clothing and actions are conveyed by means of structural modulation. The use of this translation technique is due to the fact that changing the parallel English participles into a combination of a passive participle and a coordinated verb (“була одягнена... а в одній руці тримала”) conforms to Ukrainian stylistic norms. Furthermore, the culturally specific phrase “*The short back and sides*” is rendered using amplification. The use of this technique is justified because adding the noun “*стрижка*” in the construction “*Коротка стрижка ззаду і з боків*” makes the target text fully understandable in Ukrainian.

Intertextuality

Intertextuality represented by historical references and cultural references in the major of cases in the book. Though, the following example is not classical intertext as it reflects someone's thoughts.

(5-s) *A memory: the tattoo artist, that handsome bearded man in San Francisco, about five foot two—even shorter than Walden—and as serious about his art as she was about hers. He'd done such lovely work. Irreplaceable.* (Emily Tesh, 2025, p. 331)

(5-t) *Спогад: татуювальник, той вродливий бородатий чоловік у Сан-Франциско, зростом близько п'яти футів двох дюймів — навіть нижчий за Волден — і такий же серйозний у своїй справі, як і вона у своїй. Він зробив таку чудову роботу. Незамінну.*

The example above reveals that the phrase “*about five foot two*” is conveyed by means of amplification. The use of this translation technique is due to the fact that adding the word “*зростом*” (in height) to the construction “*зростом близько п'яти футів двох дюймів*” clarifies the context of physical measurement for the target audience. Meanwhile, rendering the character's attitude toward his work employs variation to create a more colloquial tone in Ukrainian, and the final emphatic statement “*Irreplaceable*” is rendered through literal translation, as the single-word sentence “*Незамінну.*” perfectly matches the emotional weight of the source text.

(6-s) *He had left so slight a mark on history that she doubted he even had a Wikipedia page.* (Emily Tesh, 2025, p. 95)

(6-t) *Він залишив настільки незначний слід в історії, що вона сумнівалася, чи є у нього навіть сторінка у Вікіпедії.*

The example above reveals that the character's internal thoughts and the modern cultural reference to Wikipedia are conveyed by means of Literal translation. The use of this translation technique is due to the fact that the grammatical structure and the phrase “*чи є у нього навіть сторінка у Вікіпедії*” align seamlessly between both languages, keeping the modern internet reference completely understandable in Ukrainian and easy to read.

Another example is cultural reference that proves the existence of real world in the book.

(7-s) *Walden was startled again by his blurred and distant voice, by his accent with the clipped consonants of long-ago BBC announcers.* (Emily Tesh, 2025, p. 95)

(7-t) *Волден знову здивувалася його розмитому і віддаленому голосу, його акценту з укороченими приголосними, як у колишніх дикторів BBC.*

The example above reveals that the auditory description and cultural reference to the British Broadcasting Corporation are conveyed by means of Literal translation. The use of this translation technique is due to the fact that the comparative structure “*як у колишніх дикторів BBC*” faithfully captures the imagery of the source text while remaining fully understandable in Ukrainian and easy to read for a modern audience familiar with global media history.

Historical reference to the way of living in the XIX century.

(8-s) In the nineteenth century, ‘pastoral’ meant poems about sheep. (Emily Tesh, 2025, p. 94)

(8-t) У XIX столітті «пасторальний» означав вірші про овець.

This example reveals that this historical definition is conveyed by means of literal translation. The use of this translation technique is due to the fact that the straightforward conceptual definition “*означав вірші про овець*” requires no structural or semantic changes, making the informational content directly understandable in Ukrainian and easy to read.

Parenthesis

Is it was mentioned, Parenthesis gives detalization to the story?

(9-s) Laura made a toasting gesture at her, and she answered—left-handed, without too much difficulty — by miming a clinking glass. (Emily Tesh, 2025, p. 336)

(9-t) Лора зробила жест, ніби піднімає келих, і Саффі відповіла — лівою рукою, без особливих труднощів — імітуючи дзенькіт келихів.

The example above reveals that the phrase “*made a toasting gesture*” is conveyed by means of particularization and reduction, as the abstract English noun phrase is concretized and condensed into the descriptive action “*жест, ніби піднімає келих*”. Meanwhile, the character's physical reaction in the parenthetical insertion “*— лівою рукою, без особливих труднощів —*” is rendered through Literal translation, as this exact structural and lexical sequence is perfectly understandable.

The following example adds more emotional details than the previous.

(10-s) They’re starting one with a BThau degree path—Walden had not known that; when had that happened? (Emily Tesh, 2025, p. 335)

(10-t) Вони починають її зі ступенем BThau — Волден цього не знала; коли це сталося?

This example reveals that the introductory clause “*They’re starting one*” is conveyed by means of Structural Modulation and Reduction, where the vague English object placeholder “*one*” is structurally reduced and absorbed directly into the feminine verbal agreement of the pronoun “*її*”. The subsequent independent clauses detailing the character’s internal realization are rendered through literal translation, keeping the sudden realization “*коли це сталося?*” completely understandable.

Parenthesis in the next example is extremely emotional and depicts disappointment in a person.

(11-s) Will had gone for a white suit—ridiculous boy! —and matched his tie and pocket square to the scarlet-and-silver of Nikki’s earrings. (Emily Tesh, 2025, p. 333)

(11-t) Вілл обрав білий костюм — безглуздий хлопчик! — і підібрав краватку та кишенькову хустинку під червоно-срібні сережки Ніккі.

The example above reveals that the phrase “*had gone for a white suit*” is conveyed by means of Modulation, shifting from the phrasal idiom of “going for” an option to the active decision-making verb “*обрав*” (chose). Additionally, the complex English descriptive noun phrase “*to the scarlet-and-silver of Nikki’s earrings*” undergoes reduction and structural modulation, transforming the abstract color nouns into direct, descriptive adjectives (“*нід червоно-срібні сережки Ніккі*”) to ensure the text flows naturally and remains easy to read.

The following example combines Parenthesis and Cultural reference

(12-s) She held her right hand high and her left hand spread out—the oldest, simplest gesture of sorcerous command — and spoke in syllable after precise, focused **syllable**. (Emily Tesh, 2025, p. 99)

(12-t) Вона підняла праву руку вгору, а ліву розкинула — найдавніший і найпростіший жест чаклунського наказу — і промовила, вимовивши кожну складову чітко і зосереджено.

The example above reveals that the opening description of the physical stance is conveyed by means of Literal translation, mirroring the initial image directly in Ukrainian. In contrast, the final clause “*in syllable after precise, focused syllable*” is rendered using Amplification, **Reduction**, and Transposition (from adjectives to adverbs). The use of these combined techniques is due to the fact that reorganizing the repetitive English noun structure into the adverbial verbal modifier “*вимовивши кожному складову чітко і зосереджено*” makes the magical act stylistically natural.

Parataxis

The role of creating the rhythm of the story and emotionality with enumeration of phrases is given to Parenthesis.

(13-s) When I was seventeen, I watched my first love get consumed by a monster, and I knew that it was my fault. (Emily Tesh, 2025, p. 336)

(13-t) *Коли мені було сімнадцять, я бачила, як моє перше кохання поглинуло чудовисько, і я знала, що це моя вина.*

The example above reveals that this emotionally charged memory is conveyed by means of Literal translation. The use of this translation technique is due to the fact that the syntax and semantic meaning of the original English clauses correspond directly to Ukrainian grammar, making the phrasing “*я знала, що це моя вина*” immediately understandable in Ukrainian and easy to read.

(14-s) Looping Nikki, neat Aneeta, Will’s flashy schoolboy signature and Mathias’s scrawl. (Emily Tesh, 2025, p. 333)

(14-t) *Звивистий почерк Ніккі, акуратний почерк Аніти, яскравий підпис школяра Вілла і почерк Матіаса.*

The example above reveals that the elliptical list of signatures is conveyed by means of Amplification and Variation (from colloquial to official). The use of these translation techniques is due to the fact that English allows elliptical adjectives (“*looping Nikki, neat Aneeta*”) to imply handwriting styles. In Ukrainian, repeating the noun “*почерк*” (handwriting) via amplification and utilizing standard descriptive variations resolves the stylistic ellipsis, ensuring the visual imagery remains fully understandable.

The next example of parataxis with grading disastrous events to the conclusion of the culprit is complex emotional message.

(15-s) “The thaumic engines’ collapse, the sideways slide into the demonic realm, the release of the Phoenix, four hundred children, and so many of Walden’s colleagues, all of it her responsibility....”(Emily Tesh, 2025, p. 329)

(15-t) *Збій магічних двигунів, бічне ковзання в демонічну сферу, визволення Фенікса, чотириста дітей і так багато колег Волден, все це її відповідальність....*

This example reveals that the listing of catastrophic events is conveyed by means of Structural Modulation. The use of this translation technique is due to the fact that the complex noun modifiers, such as “*The thaumic engines’ collapse,*” are structurally reorganized into more natural Ukrainian genitive and adjectival constructions (“*Збій магічних двигунів*”). This keeps the dense narrative accumulation of guilt completely understandable in Ukrainian and easy to read.

(16-s) It rose and fell, and the timbre varied, though it tended towards the treble. (Emily Tesh, 2025, p. 94)

(16-t) *Воно то посилювалося, то слабшало, а тембр змінювався, хоча переважно був високим.*

The example above reveals that the auditory description of the sound is conveyed by means of literal translation, alongside minor idiomatic adjustments. The use of this translation technique is due to the fact that the sequential actions and structural flow map directly onto the target language, resulting in a balanced construction (“*а тембр змінювався, хоча переважно був високим*”) that is perfectly understandable in Ukrainian and easy to read.

Climax

Grading professional levels of doing job from the simplest and including one quality to the most complicated including several qualities to fulfill it.

(17-s) *Speed and confidence and precision ...* (Emily Tesh, 2025, p. 331)

(17-t) *Швидкість, впевненість і точність...*

The example reveals that this brief, emphatic string of nouns is conveyed by means of Literal translation. The use of this translation technique is due to the fact that the semantic values of the core nouns map directly into the target language, and removing the polysyndeton ("and... and...") in favor of standard Ukrainian punctuation makes the phrase "*Швидкість, впевненість і точність...*" understandable.

Academic titles are represented in gdegrading or anti-climax order.

(18-s) Dr S. Walden, D. Thau, M. Ed, Director of Magic, alumna. (Emily Tesh, 2025, p. 97)

(18-t) *Доктор С. Волден, доктор теології, магістр педагогіки, директор з магії, випускниця.*

The example above reveals that the character's academic titles and institutional status are conveyed by means of Borrowing, Calque, and Established Equivalents. The use of these translation techniques is due to the fact that standard academic designations like "Dr" and "M. Ed" require recognized institutional equivalents ("*Доктор*", "*магістр педагогіки*"), while the fantasy-specific credential "*D. Thau*" (Doctor of Thaumatology) is adapted into a recognizable academic matrix, making the dense honorific string completely understandable in Ukrainian and easy to read.

Magical Curriculum is represented in the row from the simplest to the most complicated.

(19-s) Divination, once held to be the fourth arcane discipline—invocation, evocation, instantiation, divination... (Emily Tesh, 2025, p. 93)

(19-t) *Ворожіння, яке колись вважалося четвертою таємною дисципліною — заклинання, виклик, інстанціювання, ворожіння*

The example above reveals that the explanation of this magical disciplines is conveyed by means of Amplification and Established Equivalents. The use of these translation techniques is due to the fact that expanding the English participle "*once held*" into a full subordinate clause "*яке колись вважалося*" satisfies Ukrainian syntactic requirements, while using established lexical equivalents for the specialized terminological series ("*заклинання, виклик, інстанціювання*") ensures the fantasy jargon is perfectly understandable in Ukrainian and easy to read.

Simile

Metaphorical comparison depicts magic in the story.

(20-s) Demons very seldom *actually* cast spells, in the same way that birds seldom needed aeroplanes. (Emily Tesh, 2025, p. 96)

(20-t) *Демони дуже рідко використовують заклинання, так само як птахи рідко потребують літаків*

This example reveals that this analytical comparison is conveyed by means of **Reduction**, **Generalization**, and Literal Translation. The use of these translation techniques is due to the fact that the English verbal idiom "*cast spells*" undergoes generalization into the more common Ukrainian construction "*використовують заклинання*" (use spells), while the emphatic adverb "*actually*" is omitted through reduction. Meanwhile, the core comparative analogy "*так само як птахи рідко потребують літаків*" is maintained via literal translation because of the logical connection.

Another metaphoric comparison adds expression to the story.

(21-s) ... she rather thought he was stuck on that idea, *skipping* and repeating like the ancient recording he resembled. (Emily Tesh, 2025, p. 94)

(21-t)...але вона вирішила, що він зациквився на цій ідеї, повторюючи її, наче старовинний запис, на який він був схожий.

The example reveals that the description of the character's erratic behavior is conveyed by means of **Reduction** and Literal translation. The use of these translation techniques is due to the fact that the repetitive English participle pair “*skipping and repeating*” is condensed through reduction into the single, concise verbal modifier “*повторюючи її*” to avoid redundancy in the target language. Additionally, the simile comparing the character to an old media format (“*наче старовинний запис, на який він був схожий*”) is rendered through literal translation.

Personified comparison gives the reader feeling of magic in education

(22-s) ...a dead science, like its kinsman astrology. (Emily Tesh, 2025, p. 93)

(22-t) мертва наука, як і її родичка астрологія

The example above reveals that the personification of these academic disciplines is conveyed by means of literal translation. The use of this translation technique is due to the fact that treating abstract fields of study as family members (“*its kinsman astrology*” to “*її родичка астрологія*”) translates seamlessly across both languages.

Repetition

Repetition always adds emotions and feelings of tension either between characters or the tension of the situation in general.

The first repetition is conditional clause that reflects anxiety.

(23-s) And because no one had died—because she and Mark Daubery had been the two worst casualties—because Chetwood School was still in one piece, and thrown a party about it as usual because, after everything, this had just been a disaster....(Emily Tesh, 2025, p. 337)

(23-t) І тому що ніхто не загинув — тому що вона і Марк Даубері були двома найгіршими жертвами — тому що школа Четвуд залишилася цілою, і влаштував з цього приводу вечірку, як зазвичай — тому що, зрештою, це була лише катастрофа...

The example above reveals that the emphatic structure of this passage is maintained by preserving the stylistic repetition of the conjunction “*because*” (“*тому що*”) via Literal translation. Meanwhile, the colloquial English idiom “*still in one piece*” undergoes structural modulation to become the natural Ukrainian predicate adjective “*залишилася цілою*” (remained whole). This structural shift ensures that the rapid accumulation of rationalizations remains perfectly understandable.

By the following repetition the author highlights important details.

(24-s) The envelope was large and pink. Walden took it with some surprise. Large and pink didn't seem very much like Laura. (Emily Tesh, 2025, p. 333)

(24-t) Конверт був великим і рожевим. Волден з деяким здивуванням взяла його. Великий і рожевий — це не дуже схоже на Лору.

This example reveals that the initial descriptive sentences are rendered through Literal translation, as the word order and lexical choices map directly to the target language. In contrast, the final sentence undergoes Structural Modulation, where the English verbal phrase “*didn't seem very much like*” is transformed into a concise nominal construction with a dash (“— *це не дуже схоже на*”). This modification satisfies Ukrainian stylistic norms.

(25-s) Mark was exactly the kind of person that Chetwood School existed to create: powerful, free, capable of anything, capable of getting away with anything (Emily Tesh, 2025, p. 330)

(25-t) Марк був саме тим типом людини, для створення якого існувала школа Четвуд: сильний, вільний, здатний на все, здатний уникнути покарання за все.

The example above reveals that the character description is conveyed by means of Structural Modulation and Lexical Modulation. The use of these translation techniques is due to the fact that the English relative clause “*that Chetwood School existed to create*” requires a passive-to-active structural reorganization (“*для створення якого існувала школа Четвуд*”).

Furthermore, the idiom “*getting away with anything*” is modulated into the concrete legal/moral concept “*уникнути покарання за все*” (avoid punishment for everything), making the critique of institutional privilege fully understandable in Ukrainian and easy to read.

(26-s) Left, then right. Left, then right. (Emily Tesh, 2025, p. 102)

(26-t) *Ліворуч, потім праворуч. Ліворуч, потім праворуч.*

This example reveals that this rhythmic, repetitive direction indicator is conveyed by means of Literal Translation. The use of this translation technique is due to the fact that the structural simplicity and spatial orientation of the English phrase correspond perfectly with standard Ukrainian adverbs.

(27-s) Walden found herself praying—oh God oh God please... (Emily Tesh, 2025, p. 96)

(27-t) *Волден почала молитися — о Боже, о Боже, будь ласка...*

The example above reveals that the character’s sudden internal desperation is conveyed by means of Modulation and Literal Translation. The use of these translation techniques is due to the fact that the English reflexive idiom “*found herself praying*” is modulated into a direct, dynamic ingress verb “*почала молитися*” (began to pray) to suit Ukrainian narrative flow. Simultaneously, the raw panic of the inner exclamation “*о Боже, о Боже, будь ласка...*” is maintained via literal translation.

Hyperbole

Hyperbole plays a role of emotionality scale and scale of excitement. The first example of Hyperbole depicts how to celebrate your success.

(28-s) A thousand years of the European magical tradition, six centuries of Chetwood School, and more than twenty years of study and practice had created Dr Walden. (Emily Tesh, 2025, p. 99)

(28-t) *Тисяча років європейської магічної традиції, шість століть школи Четвуд і понад двадцять років навчання та практики створили доктора Волден.*

The example above reveals that the presentation of the character's background is conveyed by means of Literal translation, Structural Modulation, and Calque. The use of these translation techniques is due to the fact that while the general list maps directly into Ukrainian syntax, the capitalization and phrasing of “*Chetwood School*” undergoes structural modulation to fit Ukrainian genitive patterns (“*школи Четвуд*”), and the academic title “*Dr*” is rendered using the standard borrowed equivalent “*доктора*”.

(29-s) And, in turn, Old Faithful was so big that the everyday half-trained magic of schoolchildren was barely enough to tempt it . (Emily Tesh, 2025, p. 92)

(29-t) *А Вірний Старий, у свою чергу, був настільки великим, що щоденної напівренованої магії школярів ледь вистачало, щоб спокусити його.*

The example above reveals that the description of the magical entity's scale is conveyed by means of Structural Modulation and Transposition (from an adverb/adjective modifier to a verb phrase). The use of these translation techniques is due to the fact that the English parenthetical phrase “*in turn*” undergoes structural modulation to sit naturally as “*у свою чергу*” within the clause. Furthermore, the restrictive adverbial construction “*was barely enough*” is transposed into the dynamic Ukrainian verbal predicate “*ледь вистачало*” (scarcely sufficed), making the immense power scale of the creature perfectly understandable

Main task for translation was fulfilled by the use of different translation techniques with the aim to preserve the author’s magical realism mode of writing, to render text with literal devices and to reach adequacy in translation.

Conclusions

The present translation project was devoted to the translation of selected chapters from Emily Tesh's novel *The Incandescent* and to the investigation of the stylistic means that contribute to the expressiveness of magical realism in the source text. The study aimed to identify the linguistic and stylistic features of the novel and to determine the most effective translation strategies for their reproduction in Ukrainian. The research has demonstrated that *The Incandescent* is a representative example of contemporary magical realism, characterized by the integration of supernatural phenomena into a realistic and recognizable environment. The novel combines everyday academic life with magical elements that are presented as natural and unquestioned aspects of reality. Such features as realistic settings, institutional and historical references, and the neutral treatment of supernatural events contribute significantly to the creation of a convincing magical-realist narrative.

The analysis of the source text revealed a wide range of stylistic devices that shape its expressive potential. Among the most prominent are imagery (14%), intertextuality (14%), parenthesis (14%), enumeration (14%), simile (10%), repetition (17%), climax (10%), hyperbole (7%), and parataxis (14%) (See appendix A). These devices perform various stylistic functions, including the creation of vivid sensory images, enhancement of emotional intensity, development of narrative rhythm, and reinforcement of thematic meanings. Their interaction contributes to the distinctive atmosphere of the novel and supports the coexistence of realistic and fantastic elements within a single narrative framework.

The translation analysis has shown that the reproduction of stylistic expressiveness required the application of a variety of translation techniques. The most frequently employed techniques included literal translation (36,2%), amplification (12,8%), modulation (25,5%), reduction (12,8%), generalization (2,1%), particularization (2,1%), borrowing (2,1%), calque (2,1%), variation (4,3%), and the use of established equivalents (4,3%), transposition (6,4%), lexical modulation (2,1%) (See Appendix B). The choice of translation transformations depended on the structural, semantic, and stylistic differences between English and Ukrainian, as well as on the necessity to preserve the communicative and aesthetic functions of the original text.

The findings of the study indicate that successful translation of magical realism requires not only the accurate transfer of meaning but also the preservation of stylistic nuances that shape the reader's perception of the text. Particular attention must be paid to the reproduction of imagery, narrative tone, and culturally significant references, as these elements play a crucial role in maintaining the balance between realism and fantasy that is characteristic of the genre.

In conclusion, the objectives of the translation project have been successfully achieved. The translated text preserves the major stylistic characteristics of Emily Tesh's narrative manner and effectively conveys the expressive features of magical realism to the Ukrainian target audience. The conducted analysis confirms the importance of translation transformations in achieving stylistic equivalence and demonstrates that a comprehensive approach to literary translation enables the recreation of both the semantic content and the artistic value of the source text.

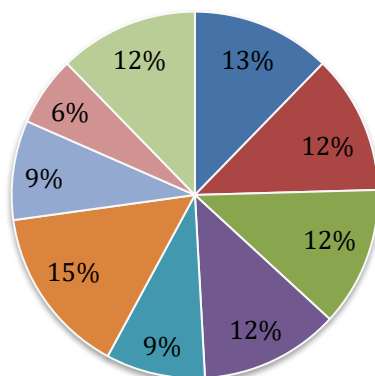
References

1. Allen, G. (2021). *Intertextuality* (3rd ed.). New York: Routledge.
2. Baker, M. & Saldanha, G. (Eds.). (2020). *Routledge Encyclopedia of Translation Studies*. / 3rd edition/. NY, London: Routledge.
3. Baldick, C. (2015). *The Oxford dictionary of literary terms* (4th ed.). Oxford: Oxford University Press.
4. Bourke, L. (2025, September 12). The Incandescent by Emily Tesh: Review by Liz Bourke Locus. Retrieved from: <https://locusmag.com/review/the-incandescent-by-emily-tesh-review-by-liz-bourke/> (date of access: 29.05.2026)
5. Britannica Editors (2026, January 23). *magic realism*. Encyclopedia Britannica. Retrieved from: <https://www.britannica.com/art/magic-realism> (date of access: 29.05.2026)
6. Chanady, A. B. (2020). *Magical Realism and The Fantastic: Resolved Versus Unresolved Antinomy*. Abingdon, New York: Routledge.
7. Childs P. and Fowler R. (eds). (2006). *The Routledge dictionary of literary terms*. US, Canada: Routledge.
8. Emily Tesh (Author of Silver in the Wood). (n.d.) Retrieved from: https://www.goodreads.com/author/show/18758567.Emily_Tesh?utm_source(date of access: 29.05.2026)
9. Gambier, Y., & van Doorslaer, L. (Eds.). (2011). *Handbook of translation studies: Volume 4*. NY, London: Routledge.
10. Herman, D., Jahn, M., Ryan, M- L.(eds.) (2005). *Routledge Encyclopedia of Narrative Theory*. Abingdon, New York: Routledge.
11. Jean Boase-Beier (2014). *Stylistic Approaches to Translation*. NY, London: Routledge.
12. Jean Boase-Beier (2020). *Translation and style*. /2nd edition/ New York : Routledge.
13. Molina, L., & Hurtado Albir, A. (2002). *Translation Techniques Revisited: A Dynamic and Functionalist Approach*. *Meta*, 47(4), 498–512.Retrieved from: <https://www.erudit.org/en/journals/meta/2002-v47-n4-meta688/008033ar/>(date of access: 29.05.2026)
14. Newmark P. (2009). *A Textbook of Translation*. London: Prentice Hall.
15. Perez, R., & Chevalier, V. A. (2020). *The Palgrave Handbook of Magical Realism in the Twenty-First Century*. Switzerland: Palgrave Macmillan <https://doi.org/10.1007/978-3-030-39835-4>
16. Reeds, Kenneth S. (2013). *What is magical realism?: an explanation of a literary style*. Lewiston, Queenstone, Lampeter: The Edwin Mellen Press.
17. Segundo, P. and Caballero, G. (2016). *Stylistics in Use*. UK, Newcastle: Cambridge Scholars Publishing.
18. Tesh, E. (2025). *The Incandescent*. New York: Tor Publishing Group.
19. Villarreal, V. A. (2024). *Magical/realism: essays on music, memory, fantasy, and borders*. New York: Tiny Reparations Books.
20. Wales K. (2011). *A Dictionary of Stylistics*. New York: Routledge
21. Warnes, C. & Sasser, K. (eds.). (2020). *Magical Realism and Literature*. Cambridge: Cambridge University Press. <https://doi.org/10.1017/9781108551601>
22. Weimer, P. (n.d.). Interview with Author Emily Tesh. Retrieved from: <http://www.nerds-feather.com/2025/05/interview-with-author-emily-tesh.html> (date of access: 29.05.2026)
23. Yon, M. (2025, May 10). *THE INCANDESCENT by Emily Tesh*. Retrieved from: <https://www.sffworld.com/2025/05/the-incandescent-by-emily-tesh/> (date of access: 29.05.2026)
24. Zamora, L. P., & Faris, W. B. (Eds.). (2020). *Magical realism: Theory, history, community*. Durham & London: Duke University Press.

Appendices

Literary devices (Appendix A)

- Imagery ■ Intertextuality ■ Parenthesis ■ Enumeration ■ Simile
- Repetition ■ Climax ■ Hyperbole ■ Parataxis

Translation techniques (Appendix B)

- Literal translation ■ Amplification ■ Modulation
- Reduction ■ Transposition ■ Established equivalents
- Variation ■ Generalization ■ Particularization
- Borrowing ■ Calque ■ Lexical modulation

